

UNIVERSITETET I AGDER

Barack Obama og Donald Trump

- En retorisk analyse av deres innsettelsestaler.

HÅKON RAA

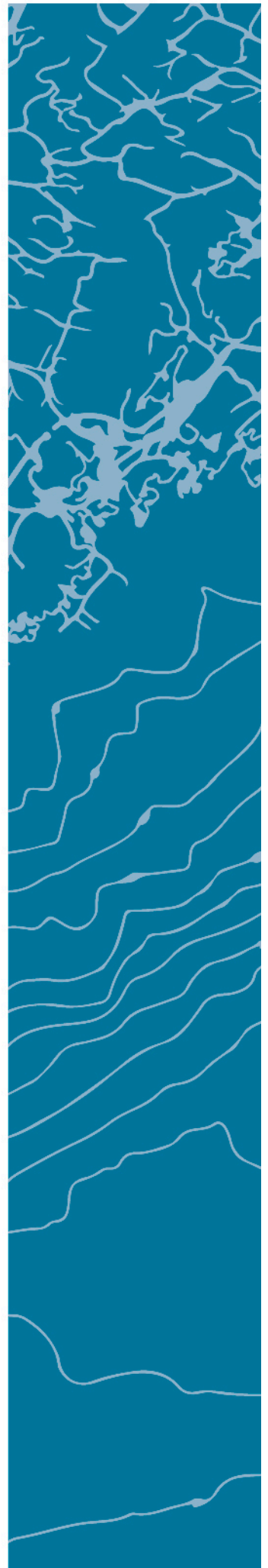
VEILEDER

Gunhild Kvåle

Universitetet i Agder, 2017

Fakultet for humaniora og pedagogikk

Institutt for nordisk og mediefag

Sammendrag

Denne masteroppgaven er en retorisk analyse av Barack Obama og Donald Trumps innsettelsestaler. En innsettelsestale er den første offisielle talen den nyvalgte presidenten fremfører for folket, og er en særegen sjanger i seg selv, siden den tar sikte på å forene folket etter en lang valgkamp. Formålet med oppgaven er å finne ut hvilke retoriske strategier Barack Obama og Donald Trump bruker for å overbevise sitt publikum, og hvordan de lykkes med innsettelsestalens formål.

Oppgaven baserer seg på teori vedrørende retorikk og innsettelsestalens epideiktiske sjangerbeskrivelse, noe som danner rammeverket for oppbyggingen av den retoriske analysen. Analysen er todelt, hvor den første delen av analysen foregår på et deskriptiv plan, mens den siste består av en normativ analyse. Her blir talene vurdert ut i fra den epideiktiske innsettelsestalens fem ulike krav for sjangeroppnåelse.

Funnene fra analysen viser hvordan Barack Obama og Donald Trump fremfører sine taler med ulike retoriske virkemidler for å overbevise deres publikum med sitt politiske budskap. Analysens funn fra den normative delen av analysen, gir innsikt i hvordan Obama og Trumps to vidt forskjellige retoriske uttrykk lykkes i måten de forsøker å forene det amerikanske folket på, men også om dette er tilfelle.

Forord

Skriveprosessen har vært meget utfordrende, men også interessant, tankevekkende og lærerik. Tidvis har den vært kilde for stor frustrasjon, noe som har medvirket til undertegnedes voldsomme konsum av Troika, noe som igjen har gjort drastiske utslag på BMI-skalaen.

En stor takk rettes til min veileder, Gunhild Kvåle, for gode råd og tålmodighet. Du har vært en stor ressurs.

Jeg vil også takke min gode venninne, Linnéa Berg, for hjelp med korrektur når jeg selv har gjort meg blind på min egen oppgave. En spesiell takk til deg, Quynh. Tidvis har jeg hatt det særdeles vondt, og da har det alltid vært til stor trøst å kunne lene seg til deg. Du er min klippe.

Kristiansand, desember 2017

Håkon Raa.

INNHALDSFORTEGNELSE

Sammendrag	2
Forord	3
1. Innledning	6
1.1 Bakgrunn for oppgaven	6
1.2 Avgrensning og problemstilling	7
2. Teori	8
2.1 Retorikkens historiske relevans – fra antikken til det 21. århundre.....	8
2.2 Den retoriske situasjonen	9
2.3 De retoriske appellformene	12
2.3.1 <i>Ethos</i>	12
2.3.2 <i>Pathos</i>	15
2.3.3 <i>Logos</i>	17
2.4 Actio	19
2.5 Epideiktisk talesjanger	20
2.5.1 <i>Den epideiktiske innsettelsestalens politiske formål</i>	21
2.6 tidligere forskning	23
3. Metode	23
3.1 Forskningsdesign	24
3.2 Reliabilitet og validitet	26
3.3 Fremgangsmåte	27
4. Analyse	28
4.1 Innsettelsestalenes retoriske situasjon	28
4.1.1 <i>Det påtrengende problemet</i>	29
4.1.2 <i>Det retoriske publikum</i>	31
4.1.3 <i>De retoriske vilkårene</i>	32
4.2 Talenes fremførelse	33
4.2.1 Barack Obama	33
4.2.2 Donald Trump	36
4.3 De retoriske bevismidler	38
4.3.1 <i>Obamas ethos-appeller</i>	38
4.3.2 <i>Trumps ethos-appeller</i>	44
4.3.3 <i>Obamas pathos-appeller</i>	47.

4.3.4 Trumps pathos-appeller	51
4.3.5 Obamas logos-appeller	56
4.3.6 Trumps logos-appeller	59
4.4 Sammenligning av retoriske strategier	60
4.5 Innsettelsens måloppnåelse	62
4.5.1 Å forene folket (Obama)	62
4.5.1.1 Utøvelsen av tradisjonelle og nasjonale verdier	64
4.5.1.2 Framvisningen av politisk filosofi	65
4.5.1.3 Anerkjennelsen av embetets krav og begrensninger	66
4.5.1.4 Innsettelsestalens epideiktikk	67
4.5.2 Å forene folket (Trump)	68
4.5.2.1 Utøvelsen av tradisjonelle og nasjonale verdier	69
4.5.2.2 Framvisningen av politisk filosofi	70
4.5.2.3 Anerkjennelsen av embetets krav og begrensninger	71
4.5.2.4 Innsettelsestalens epideiktikk	72
5. Konklusjon	73
6. Litteraturliste	74
7. Vedlegg	78

1. Innledning

20. januar 2009 holdt Barack Obama sin første innsettelsestale som nyvalgt president for de amerikanske stater. Denne mannen, som et par år i forveien var ukjent for de fleste amerikanere, hadde gjennom en lang og hard presidentkampanje, bygget opp et rykte som en karismatisk og veltalende retor. Store folkemengder samlet seg for å få med seg USAs første afro-amerikanske president levere sin innsettelsestale til folket – mens resten av verden stoppet opp for å lytte.

Åtte år senere, på de samme trappetrinnene av Capitol Hill, fremfører Donald Trump – som president - sin aller første tale til det amerikanske folket og resten av verden. Hvor hans forgjenger var ansett som en veltalende retor som forente en hel nasjon i 2008, ble Trump sett på som en polariserende presidentkandidat og en trussel mot det amerikanske demokratiet. Hans retorikk – både gjennom politiske TV-reklamer og taler – bar preg av et slags ”oppbrudd” med de normene man til dels forventer når det kommer til hva en amerikansk folkevalgt president – ”lederen av den frie verden” - bør utøve av retorikk.

Politiske korrespondenter og kommentatorer hadde i månedsvis avfeid Trump i forkant av presidentvalget, som til slutt stod mellom han og den demokratiske representanten, Hillary Clinton. Til tross for dette, maktet Trump å mobilisere grasroten og de konservative kreftene i det amerikanske folket til å stemme han frem som USAs 45. president. Det er på bakgrunn av dette jeg vil ta for meg en retorisk analyse av Barack Obama og Donald Trumps innsettelsestaler.

1.1 Bakgrunn for oppgaven

Politikk har alltid fascinert meg, og da spesielt amerikansk politikk. Hvordan politiske retorikere med sin stil, sine bevismidler og argumentasjon bidrar til enten overbevisning eller overtalelse - og derav til forandring – er et interessant emne å ta for seg. Som publikum har tanken på hvilke overveielser en retor gjør i forkant av sin tale ofte slått meg, spesielt den første talen en nyvalgt president foretar seg; nemlig innsettelsestalen. Som ny leder for det vi liker å kalle for ”den frie verden”, symboliserer innsettelsestalen hva som vil bli de neste fire årenes politiske fokus fra den kommende presidenten. Men innsettelsestalen er også en rituell

tale med den hensikt – i hvert fall hva normer tilsier – å forene en sammensatt, motsetningsfull og multikulturell nasjon med alle de positive og negative fortegn det innebærer. I tillegg er talen til det som fra den dag av, er verdens mektigste mann, en tale som når ut og spenner seg til resten av verden som også lytter til hva det har å si for *deres* liv.

Retorikk defineres gjerne som *kunsten å overbevise* (Jor, 2004, s. 23), men den har i teorien multiple definisjoner og anses derfor i høyest grad med hva som har med overtalelse å gjøre (Andersen, 1995, s. 13-14). Slik som retorikk, kan politikkenes kjerne også anses som å basere seg på overtalelse (Demirdögen, 2010, s. 190). Til tross for dette, har retorikk liten tilknytning til politikk innenfor akademien, etter som politisk retorikk ofte blir betraktet ut i fra dens dynamikk og utfall – men ikke noe som kan tolke eller *forklare* dets utfall på bakgrunn av deres samspill, som enkelte hevder den kan gjøre (Krebs & Jackson, 2007, s. 36). Slik som Krebs og Jackson, påpeker også Anders Johansen i sin bok *Talerens troverdighet*, hvordan politisk talekunst de senere år har blitt foretatt av PR-konsulenter og lederinstruktører, framfor å bli viet akademisk interesse. Den akademiske litteraturen vedrørende temaet som dog er tilstedeværende, betrakter han som praktisk orientert, snevert instrumentell og hovedsakelig myntet på ulike næringslivssammenhenger enn hva den er rettet mot politikk (Johansen, 2003, s. 29). Mediesituasjonen og kultursammenhengen har tatt politisk retorikk ukritisk for gitt, mener Johansen, og det går ut over vår evne til å bli klokere på hvorvidt politikere taler troverdig i dag, samt stilen de anlegger, kriteriene vi bedømmer dem etter og verdiene de synes å kommunisere (Johansen, 2003, s. 29).

1.2 Avgrensning og problemstilling

En amerikansk presidents innsettelse forekommer hvert fjerde år, og i løpet av innsettelsesdagen leverer den nyvalgte presidenten sin innsettelsestale for folket. Dette er et ritual som gir nasjonen, så vel som resten av verden, en anledning til å stoppe opp og lytte til personen som er blitt valgt til det høyeste embetet i verden. Talene jeg har valgt å analysere, er de første innsettelsestalene fra USAs 44. president, Barack Obama og USAs 45. president, Donald Trump.

Siden retorikk allerede har blitt definert som et forsøk på å overbevise, vil jeg i den retoriske analysen av disse innsettelsestalene, forsøke å gi et svar på problemstillingen;

Hvilke retoriske strategier anvendes i Barack Obama og Donald Trumps innsettelsestaler for å overbevise publikum, og hvordan lykkes de med innsettelsestalens formål?

Som man ser ut i fra formuleringen, inneholder problemstillingen to spørsmål. Hvilke retoriske strategier Obama og Trump anvender, vil være en bestanddel av en deskriptiv analyse, mens hvordan de lykkes med dens formål, vil bli analysert ut i fra et normativt perspektiv.

2. Teori

2.1 Retorikkens relevans – fra antikken til det 21. århundre

Den retoriske læren ble utviklet i gresk og romersk antikk, fra om lag 500 f.Kr til 200 e.Kr og er i størst grad vektet på verkene til den greske filosofen Aristoteles (384-322 f.Kr), den romerske politikeren Marcus Tullius Cicero (106-43 f.Kr) og advokaten og læreren Marcus Fabius Quintilian (ca. 35-100 e.Kr) (Jor, 2003, s. 21). Som fag, er retorikken den eldste av alle humanvitenskapelige tradisjoner; filosofien, lingvistikken og eksempelvis litteraturvitenskapen har alle sammen materialisert seg ut i fra totalvitenskapen som er retorikk (Johansen, 2003, s. 29), men allerede i antikken var retorikerne høyst uenige om hvordan man skulle definere retorikkens område – *óg* i ord. Quintilian anerkjente at det fantes ”tusener av definisjoner på retorikk” og beklaget seg over at alle måtte finne sin egen vri, men selv definerte og kategoriserte han det på følgende måter, som særlig vektlegger de etiske aspektene ved retorikk; ”Retorikk er å overtale til det sømmer seg”, ”retorikk er vitenskapen om de borgerlige plikter” og ”retorikk er å mene og tale rett” (Andersen, 1995, s. 13 og s. 16). I motsetning til Quintilian, var Cicero og Aristoteles mest fokusert på fagets formål, som de mente hadde med *overtalelse* å gjøre. I *De inventione*, formulerer Cicero at ”talerens oppgave er å uttrykke seg slik at det er egnet til overtalelse; talens formål er å overtale”, hvorav Aristoteles anså retorikk som ”evnen til å mønstre de mulige overtalende momentene i ethvert stoff” (Andersen, 1995, s. 14-15).

Retorikk er i all hovedsak mest nødvendig i overtalelsen av ”enkle” mennesker som er vanskelig å lære vekk til, og som er ute av stand til å følge lengre kjeder av rasjonelle argumenter, hevdet Aristoteles. På grunnlag av hans syn på retorikk som noe han anser med

henblikk på formålet, er retorikk konstruert for å mer effektivt kunne påvirke ikke-rasjonelle mennesker til å kunne ta et valg eller utføre en handling (Eikeland, 2008, s. 109). En slik kategorisering er å ta vel hardt i - på lik linje med å være snever, men Johansen bemerker at den akademiske litteraturen har beveget seg vekk fra å omhandle den politiske retorikkens talekunst og fremføring, for å heller vende seg mot ulike næringslivssammenhenger og dets interesser (Johansen, 2003, s. 29). På bakgrunn av at retorikkens pragmatiske og normative mål stod i strid med de nye vitenskapelige krav til teoretisk koherens, falt retorikk som fag, i unåde med den akademiske verden på begynnelsen av 1800-tallet (Roer & Klujeff, 2009, s. 9). Det var ikke før på midten av 1900-tallet at den retoriske lære igjen begynte å få dybde og utbredelse. En nyetablert akademisk retorikk med interesse i forutsetninger for menneskelig kommunikasjon og i hvordan mennesker faktisk kommuniserer med hverandre, ble med dette hovedfokus fra om lag 60-tallet og utover (Kjeldsen, 2015, s. 53).

Avgrensningen av retorikk som vitenskapelig disiplin i dag, er studiet av retorisk kommunikasjon og forståelsen av retorikk som *hensiktsbestemt og virkningsfull kommunikasjon* (Kjeldsen, 2015, s. 25). På denne måten omhandler ikke lengre vår tids retorikk kun taler og talekunst, men óg all slags tekst og tegnstrategi (Andersen, 1995, s. 13). Like fullt inkluderer det at man kan benytte seg av den retoriske lære til å studere kommunikasjon som er løsrevet fra konkrete sendere, og som ikke i tradisjonell retorisk forstand er bevisst og intensjonell, noe som gjør det mulig å studere hvordan fjernsynet og avisen med deres forskjellige uttrykksformer, skaper troverdighet på hvert sitt vis (Kjeldsen, 2015, s. 25).

2.2 Den retoriske situasjonen

Vi mennesker søker hele tiden å tilpasse omgivelsene til oss selv, samt motsatt - dette være seg fysiske, sosiale eller mentale omgivelser. Dette kommer av at mennesker er funksjonelle og pragmatiske individer. Våre retoriske uttrykk er alltid enten et forsøk på å tilpasse oss omgivelsene eller et forsøk på å endre dem (Kjeldsen, 2015, s. 79). Antikkens retorikere la særlig vekt på hvordan man må kjenne sitt publikum, men viet lite oppmerksomhet mot betydningen av kontekst, noe som var utgangspunktet for Lloyd F. Bitzers klassiske artikkel *The Rhetorical Situation* fra 1968 (Ihlen, 2013, s. 99).

Ifølge Bitzer oppstår den retoriske situasjonen når en situasjon har åpenbare mangler, utfordringer eller problemer og derav inviterer til forandring eller behandling gjennom retorisk diskurs (Roer & Klujeff, 2009, s. 11). Når først noen har tatt til ordet eller forsøkt å endre situasjonen til det bedre (uavhengig av tale eller skrift), samt at denne endringen kan settes i gang – snakker vi om retoriske situasjoner (Kjeldsen, 2015, s. 79-80). Bitzer nevner aldri begrepet *kairos* i sin artikkel, men *kairos* er på mange måter det greske motstykke og utgangspunkt for den retoriske situasjonen som Bitzer formulerte (Andersen, 1995, s. 22). *Kairos* foreligger når tiden er inne til noe, og er noe som både ord og handlinger kan ha i forhold til en situasjon (Andersen, 1995, s. 22). Med dette antikke synet har taleren stor og kreativ innflytelse på situasjonen, i motsetning til Bitzer, som anser den retoriske situasjonen som styrende *for* taleren og hvordan det skal sies (Kjeldsen, 2015, s. 80). I sin artikkel, definerer Bitzer den retoriske situasjonen slik;

”Rhetorical situation may be defined as a complex of persons, events, objects and relations presenting an actual or potential exigence which can be completely or partially removed if discourse, introduced into the situation, can so constrain human decision or action as to bring about the significant modification of the exigence” – (Bitzer, (1968) 1999, s. 220).

Retorikk er med andre ord ikke tilfeldig, men en et middel av handling og tanke for å endre holdninger, men også virkeligheten på. Når vi tar for oss den retoriske situasjonen er det 3 konstituerende elementer som alle retoriske situasjoner inneholder:

1. *Det påtrengende problem*

Det påtrengende problem (*exigence*) er en ufullkommenhet som venter på å bli gjort; det er en hindring og en feil som ikke burde være der (Bitzer, 1999, s. 221). Sånne former for påtrengende problemer finnes i alle kontekster, men det betyr ikke nødvendigvis at de er retoriske; død, vinter og noen former for naturkatastrofer som vi ikke kan forandre eller gjøre noe med, er eksempler på dette. Ei heller er et påtrengende problem retorisk hvis det kun kan henvendes og forandres gjennom ens egen handling eller ved bruk av verktøy – uten noen form for diskurs (Bitzer, 1999, s. 221). Dog, det påtrengende problem, eller *exigence*, som Bitzer formulerer det, trenger ikke nødvendigvis å være av negativ betydning i ordets rette forstand. Når for eksempel to mennesker gifter seg, vil situasjonens krav og gjestenes forventninger om

en tale fra toastmasteren, være et retorisk problem. Toastmasteren vil dermed oppløse det påtrengende problemet ved å holde talen sin, noe som vil føre til at den retoriske situasjonen blir adressert og dermed opphører når det er blitt gjort.

Ufullkommenheten kan både oppfattes, men også bli oversett av taleren eller dens lyttere. Den kan både være sterk eller svak, sett ut i fra klarheten de menneskene som befinner seg i situasjonen, tilegner ufullkommenheten, og i hvilken grad de interesserer seg for den. Den kan være viktig, eller den kan være triviell, men den må tilegnes en viss *interesse* for et faktisk forhold (Bitzer, 1999, s. 221).

2. *Det retoriske publikum*

Det andre elementet som er konstituert i den retoriske situasjonen, er publikum. Siden retoriske henvendelser skaper forandring gjennom påvirkning av personer som kan påvirkes av diskursen og fungere som formidlere til forandringen som diskursen prøver å skape, krever retorikk alltid et publikum (Bitzer, 1999, s. 221). På denne måten definerer Bitzer det retoriske publikum på en kvalitativ måte; tilfeldige lesere eller lyttere som ikke kan påvirkes av diskursen medberegnes ikke som retorisk publikum (Klujeff, 2009, s. 64).

Heller ikke vitenskapelig eller poetisk diskurs må forstås som noe det kreves et retorisk publikum på samme måte, mener Bitzer. En vitenskapsmann kan produsere en diskurs av generativ kunnskap – uten å involvere noen andre. Det samme gjelder for poeten som fremlegger sitt verk når det er ferdig; det vitenskapelige publikummet er kapable til å motta kunnskapen og det poetiske publikummet deltar i en estetisk opplevelse, men de fungerer ikke som mellommenn for forandringen som diskursen er satt til å gjøre (Bitzer, 1999, s. 221-222).

3. *De retoriske vilkår*

I tillegg til det påtrengende problem og det retoriske publikum, består den retoriske situasjonen seg på *de retoriske vilkår*. Disse er bygd opp og konstruert av personer, hendelser, objekter eller relasjoner som har muligheten til å enten begrense eller

forhindre valg og handling som kreves for å gjøre noe med det retoriske problemet (Bitzer, 1999, s. 222). De retoriske vilkårene er begrensningene, men også mulighetene alle talere må forholde seg til. I utgangspunktet er dette delt opp i to forskjellige deler; de *ikke-fagtekniske vilkår* og de *retoriske vilkår*. De ikke-retoriske vilkår er hva taleren ikke kan styre selv, men må forholde seg til, slik som personer, hendelser, gjenstander, regler, kjensgjerninger, relasjoner, prinsipper, lover, bilder, interesser, følelser og konvensjoner (Kjeldsen, 2015, s. 86-87). Slike faktorer setter rammer for hvordan en kan reagere, men også vilkår som taleren må arbeide innenfor hvis man vil endre situasjonen.

De retoriske vilkår derimot, styres av avsenderen og blir satt i spill på bakgrunn av hans personlige karakter, bevismidler, stil og emosjonelle appeller, men det kan også være psykologiske eller kulturelle holdninger som er etablert av mottakeren (Kjeldsen, 2015, s. 87). Alt dette er ulike retoriske vilkår, og noe Bitzer tilknytter og peker mot de aristoteliske bevismidlene (ethos, pathos, logos), som er med på å påvirke publikum, men også noe man kan konstruere, samt styre retoriske strategier på (Bitzer, 1999, s. 222).

2.3 De retoriske appellformene

2.3.1 Ethos

Ethos omhandler talerens karakter og hvilke milde følelser han eller hun vekker hos iakttageren – dette være seg sympati, velvilje eller tillit. Begrepet ethos er omfattende og behøver ikke nødvendigvis å dreie seg om hvem man er, men heller hvordan vi fremstiller oss selv (Jor, 2004, s. 28-29). Hvordan en taler fremstiller seg selv er med andre ord en viktig bestanddel i hvordan en talers ethos´ skapes, men Antoine Braet (1992) viser til at ethos også kan *kreves* gjennom argumenter hvor taleren konkluderer med at det i en eksplisitt situasjon bør gagne hans eller hennes ethos, fordi man viser til konkrete eksempler (Braet, 1992, s. 311). Ved å kreve og ilegge seg selv en større grad av ethos, *bevisliggjører* man det for sitt publikum, men dette kan virke kontraproduktivt ettersom talerens forsøk på selv-legitimering kan resultere i at dens publikummere til slutt vil så tvil rundt talerens karakter (Braet, 1992, s. 312). Bekymringen rundt talerens utforming av argumentasjonen på bakgrunn av sitt eget syn

på verden, er også noe som må tas i betraktning – spesielt i våre dager hvor den politiske sfæren utsettes for en økt grad av polarisering, ”objektive sannheter” og ”alternative fakta”, så vel som flere verdier, holdninger og syn på livet, også kommer til syne i samfunnsdebatten.

For Aristoteles bestod ethos av én av tre ”bevismidler” for å overbevise en forsamling. Talerens ethos måtte også springe ut fra talen selv og ikke bero på lytternes forhenværende innstilling til taleren og hva slags menneske taleren er (Sullivan, 1993, s. 113), men romeren Cicero ilegger ethos de forutgående inntrykk publikum har av talerens karakter; vi vurderer ikke bare *hva* som sies, men også *hvem* som sier det (Kjeldsen, 2015, s. 117-118). Det Aristoteliske perspektivet på ethos stammer fra et faglig retorisk perspektiv, noe Eugene Garver har betegnet som ”artful ethos” eller *faglig ethos* (Campbell, 1996, s. 343). Selv om Kjeldsen antageligvis har rett i sin argumentasjon om hvorvidt dette er en ”arkaisk ethos-forståelse” på bakgrunn av at empiri og sunn fornuft tilsier at det er vanskelig å unndra seg påvirkning fra tidligere inntrykk (Kjeldsen, 2015, s. 136), er det for denne oppgavens del, også viktig å ta i betraktning *hvordan* Aristoteles både forstår og anerkjenner talerens karakter (ethos) som noe det er like viktig å *projisere*, som det er å *inneha* (Frost, 1994, s. 9). Dette har med oppgavens mål å gjøre, altså den selvstendige analysen av Barrack Obama og Donald Trumps innsettelsestaler – og ikke bare deres forhenværende historie og den ethos som er knyttet til nettopp det.

Ved å forstå det slik at vi ikke må oppleve en taler som en *person*, men heller som en *rolle* og derav ikke opplever en personlig og vedvarende ethos, men en ethos som er bundet til talen og til talens logos (Johansen, 2003, s.30-31), det Eugene Garver kaller for ”artful ethos” eller den *faglige ethos* (Campbell, 1996, s. 343), kan Aristoteles’ ethos-forståelse oppleves som en motsigelse. På den ene siden er det viktig for talerens del å vise *forstandighet* (fronesis), *dyd/god karakter* (arete) og *velvilje* (eunoia) (Johansen, 2003, s. 31), samtidig som hans *faglige ethos* baserer seg på hvordan argumenter kan fungere gjennom bruk av enthymem for å stimulere ethos (Campbell, 1996, s. 343). Aristoteles understreker derimot at faglig ethos må basere seg på en viss moral hos taleren, men hans forståelse baserte seg på at i den perfekte verden, vil logos dominere, men foran irrasjonelle tilhørere, dominerer pathos og ethos (Braet, 1992, s. 307). Det er altså på grunn av denne realistiske tankegangen at Aristoteles forsvarer bruken av enthymem, altså hvor premissene ikke nødvendigvis er sanne, men *sannsynlige*; de kommer fra en mål-middel kalkyle som skal veies opp mot hverandre for å til slutt være moralsk forsvarlig (Campbell, 1996, s. 343).

Som antikkens retorikere er nåtidens retorer godt innforstått med betydningen av ethos og det faktum av at ethos ikke nødvendigvis er en fast kvalitet ved avsenderen, men heller som *den oppfatningen en mottager har av en avsender på et bestemt tidspunkt* (Kjeldsen, 2015, s. 118-119). Det faktum at ethos utgjøres av flere ulike dimensjoner som forstandighet (fronesis), god karakter (arete) og velvilje (eunoia) (Kjeldsen, 2015, s. 120), er også en av forklaringene på hvorfor Bill Clinton hadde opp mot 70% ”approval rating” blant det amerikanske folk etter det som etter hvert ble kjent som ”Monicagate” (Johansen, 2003, s. 89-90). Clinton hadde utvilsomt vist en dårlig moralsk karakter i den uheldige sex-skandalen, men det amerikanske folket mente tilsynelatende at han var en *kompetent* president med stor *velvilje* overfor befolkningen likevel (Kjeldsen, 2015, s. 120).

Sentralt i den moderne retorikkforståelsen av ethos, er synet på *autensitet* og *oppriktighet*, noe som beror på at man *må mene hva man sier* (Johansen, 2003, s. 71-72). I moderne tid, hvor medialiseringen av den politiske sfæren har hatt mye å si for personifiseringen av dens politikere, samt den politiske retorikken (Hjarvard, 2009, s. 6), har politisk troverdighet tendert mot det å *virkelig* mene hva man sier, altså det å være seg selv på en ektefølt og fullstendig måte (Johansen, 2003, s. 71). Til tross for at denne formen for økt politisk troverdighet gjennom *ektefølt* retorikk, belager seg på det å tale sant og autentisk, finnes det eksempler på projiserte former av det. Richard Nixons ”Checkers-speech” er ett eksempel på dette. Da han i en tv-tale skulle forklare seg om penger han hadde mottatt fra et hemmelig pengefond, leverte han en mengde løgner og valgte heller å snakke om sin familie og deres hund (”Checkers”), men fordi han fremstilte seg som en familiemann med med de folkelige verdiene det innebærer, *virket* han autentisk (Kjeldsen, 2015, s. 121-122). Med Nixons tale ble all kritikk feid til side, for den daværende visepresidentkandidaten hadde lyktes i å forflytte den offentlige oppmerksomheten mot hans impuls- og privatliv; å snakke sant er ingen ting mot å *være sann* (Johansen, 2003, s. 80).

Da Kristin Halvorsen som daværende SV-leder, i forkant av stortingsvalget i 2001, mer enn fordoblet stemmetallet for partiet, var dette et resultat av ikke bare et ektefølt engasjement bevist gjennom SVs politiske fanesaker – men også på grunn av hennes folkelige språk (Johansen, 2003, s. 62-63). Slik som Nixon, men på en mer dydsfull og forstandig måte, skapte hennes utspill som *”Når jeg sitter og hører på dette blir jeg skikkelig opprørt, altså, dette går ikke an!”* og *”Men gi meg to netter med god søvn og et par timer sammen med unga*

mine, så er jeg klar til å stå på igjen”, ikke bare en større velvilje blant velgerne, men også noe de kunne identifisere seg med (Johansen, 2003, s. 63). Til tross for at journalistene rangerte henne lavt og ikke så noe poeng med sluttappellen i den avsluttende partilederdebatten - hvorav det siste sitatet ovenfor stammer fra - så TV-seeren noe helt annet; hun hadde tatt ut alle krefter og hun opptrådte genuint autentisk (Johansen, 2003, s. 63).

2.3.2 Pathos

Når vi snakker om de milde følelsene ethos bør vekke hos tilhørerne, er pathos det elementet av tredelingen hvor de større følelsene må settes i sving; kjærlighet og hat, sinne og glede, håp og frykt er noen eksempler på elementer som inngår i bevismiddelet pathos. Det å kunne nå frem til andre ved å spille på folks følelser - noe pathos gjør - krever at man må være en menneskekjenner og det kreves at en god taler også må være i stand til å vite i hvilke sammenheng folk er tilbøyelige til å føle på ulike måter (Jor, 2004, s. 30-31). Dette har i flere tilfeller gjennom historien vist seg å være viktig ingrediens for å kunne oppnå en maksimal overbevisningskraft blant tilhørerne, men pathos blir også omtalt i hardere ordelag som *det patetiske bevismiddel* (Braet, 1992, s. 314). I sin bok *Talerens troverdighet*, gjør Anders Johansen også et poeng ut av den ”svada” som den politiske talen har vært tilknyttet – ut i fra forståelsen til hva fedrene på Eidsvoll mente var rettmessig bruk av opphevede følelser i den politisk tale;

”Vi her ikke alene overbevises overbevises, men bringes ogsaa til Deltagelse, sættes i bevægelse, og henrives med Taleren; vore Sindsbevægelser oppvækkes med hans; vi sætte os ind i alle hans Følelser; vi elske, vi hade, vi vredes, efter som han indskyder os, og ere paa hans Vink færdige til at beslutte eller handle med Kraft og Varme”
(Johansen, 2003, s. 120).

Sitatet, som tilhører Jacob Rosted, en av datidens mest innflytelsesrike retorikere, speiler det faktum hvor betydningsfullt følelser fremlagt av taleren – i sammenheng med argumentet – er på dens tilhørere. Det er derimot problematisk å fremstå som en eksemplarisk og idealisert skikkelse, mente Rosted, hvis ikke ordene og følelsene stod i stil med den sak taleren måtte fremme (Johansen, 2003, s. 121).

Helt tilbake til antikkens retorikk, har det følelsesmessige aspektet vedrørende taler, vært en relevant og akseptabel måte å appellere på. Selve formidlingen som foregår gjennom gjengivelse (*imitatio*) av passende følelsesuttrykk i en konkret sak og presenterer erkjennelsesmessige sider ved den saken det diskuteres om, er en anerkjennelse som fortsatt gjelder i vår samtid (Kjeldsen, 2002, s. 32), men bruken av følelsesmessige appeller er av mange blitt kritisert på bakgrunn av dens følelsesmessige irrasjonalitet. Filosofene John Locke og René Descartes er blant dem som mener følelsesappeller er forstyrende elementer i søken etter sannhet og virkelighet og i følge Descartes, skal vår erkjennelse og forståelse adskilles fra våre følelser og sanser (Kjeldsen, 2002, s. 32-33). I teorien er Locke og Descartes' syn på fornuften som den eneste metode for sannhetssøken en ideelt sett et hensiktsmessig ideal å streve etter, men det stopper der. Hadde det ikke vært for følelsesmessige appeller - dette være seg hat, sinne, glede eller håp, hadde kanskje ikke demagoger som Hitler steget til makten, eller Martin Luther Kings "I have a dream-tale" blitt såpass sitert og gjenkjennbar for folk flest.

Senere tids kognisjonsforskning har også brutt med teorien om splittelse mellom fornuft og følelser og ser heller på det som en ramme for beskrivelsen av hvordan sansing, tenking, følelse og handling funksjonelt henger sammen (Cowie & Cornelius, 2003, s. 10-11).

Til tross for at Aristoteles i all hovedsak vektlegger logos og det rasjonelle argumentet i enhver tale, tillater han å rasjonalisere følelsesappellene til pathos gjennom bruk av *enthymem*, noe Antoine Braet viser til i sin analyse av Aristoteles' *Rhetoric*;

1) *Premise*

Our opposition has spoken in a conceited way about philosophy (2.2.13);
such people deserve the anger of those who hold philosophy high.

2) *Conclusion*.

You, who cherish philosophy, have every reason to feel anger.

3) *Appearance of intended pathos*

The audience feels anger" (Braet, 1992, s. 314-315).

Steg 1 til 2 viser til entymemet i dette eksempelet, hvor taleren implisitt eller eksplisitt har lagt til et underforstått premiss; hvis en person virkelig verdsetter filosofi, da er det ikke *nødvendig*, men ganske *sannsynlig* at denne personen vil reagere negativt hvis noen taler

nedsettende om det. Det siste steget i tredelingen, hvor tilhøreren blir følelsesmessig involvert, er en psykologisk rasjonalisering som Aristoteles legitimerer (Braet, 1992, s. 315). Som tidligere nevnt, finnes det et samspill mellom logos og ethos, men dette betyr altså ikke at emosjoner (pathos) nødvendigvis ikke påvirker det rasjonelle (logos) også (Cowie & Cornelius, 2003), slik som antikkens filosofer hevdet (Kjeldsen, 2002, s. 33-34) og som tidligere eksemplifisert (Braet, 1992, s. 315).

2.3.3 Logos

Sett ut i fra Aristoteles' arv innenfor retorikk er logos-appellen å betrakte som det viktigste bevismiddelet for enhver tale og/eller taler; logos er den primære appellformen som de to andre bevismidlene (ethos, pathos) lener seg på (Kjeldsen, 2002, s. 27-28). Ordet "logikk" stammer fra det greske ordet Logos, og i retorikk innebærer det å fremme et logisk argument, at man ilegger bevis i støtte av et resonnement med det formål om å overbevise dine lyttere (Murthy & Ghosal, 2014, s. 250). Med hensikt i å søke sakens iboende rasjonalitet, samt strukturere de resonnementer og tankesett som forener informasjonen i en helhetlig og hensiktsmessig argumentasjon, er logos-appellen også det mest sentrale bevismiddelet for overbevisning. Skal man forsterke allerede eksisterende overbevisninger er det nødvendig å ta utgangspunkt i de innholdsmessige topoi (*loci communis*), med andre ord; de felles ideer og meninger om virkeligheten som man deler med sitt publikum for å videre-effektivisere sin retorikk (Kjeldsen, 2002, s 28).

Logos, som man ser, er ikke bare en formell form for logikk, men enhver appell til intellektuell resonnering basert på bevismidler som fakta, verdier og statistikker – noe både taleren kan bruke, men ett vel så bra verktøy for retorens publikum til å kunne forstå den skjulte sannheten som enhver taler fremlegger (Murthy & Ghosal, 2014, s. 250-251). Er slike premisser som fakta, sannheter, verdier og holdninger allerede immanente og delte blant retorens tilskuere, vil de i en ordnet struktur fungere som et fundament på hvordan konkrete argumenter kan bygges. En slik form for *persuasiv struktur* kan oppstå gjennom et enkeltstående argument, altså hvor enkeltelementer og deres relasjoner utgjør strukturen, men kan også forekomme gjennom et enda mer omfattende og overordnet system av flere argumenter og relasjoner (Kjeldsen, 2002, s. 27-28).

Ved å vise til Stephen Toulmins argumentasjonsmodell fra 1958, blir slike persuasive strukturer som nettopp gjør det mulig å strukturere forholdet mellom elementene og nivåer i

argumentasjonen, kanskje best forklart. Siden utgivelsen har argumentasjonsmodellen blitt omfavnet av kommunikasjonsfeltet i USA, som også har implementert Toulmins modell for mikroargumenter som obligatorisk pensum (Hitchcock & Verheij, 2006, s. 3). De tre konstituerende delene av et argument, som Toulmin fremhever, er;

1. En *påstand* som er det synspunkt en avsender søker tilslutning til. 2: Et *belegg/data* som er det avsenderen fremlegger og derav søker støtte for sin påstand, og 3: en hjemmel som er selve grunnlaget, hvorpå avsenderen bruker sitt belegg som støtte for sin påstand (Hitchcock & Verheij, 2006, s 1-2). Det allmenne synspunkt (topoi) er altså hjemmelen hvor argumentet er konstruert, der påstand og belegg er logisk og bevisbart. Dette medfører at argumentasjonsmodellen er et logisk og meget anvendelig verktøy i en retorisk analyse (Kjeldsen, 2002, s. 29), men spesielt essensiell i den retoriske analysen av både Barack Obama og Donald Trumps politiske inntredelsestaler på bakgrunn av deres argumentative fremgangsmåter i hver av deres taler.

Til tross for forekomsten av enthymem-bruk i både pathos- og ethos-appellene, er den relativt mer utstrakt i bruk når vi snakker om logos som bevismiddel (Braet, 1992, s. 309), og enthymemet, i følge Aristoteles, er selve *kjernen* i overtalelsen (Walker, 1994, s. 48). Som tidligere beskrevet, kan Aristoteles' syn på logos til tider virke kontrasterende ettersom hans syn på dens appell både blir beskrevet som noe man må ilegge konkrete bevis i form av universelle sannheter og fakta, men som *også* kan legitimeres ved enhver form for intellektuell resonering. Det er på denne måten enthymemet spiller en så stor rolle, for i følge han, er det en form for retorisk syllogisme, altså at dens argumentasjon ikke har enten sanne eller falske, men *sannsynlige* premisser; enthymemet bygger altså på indikasjoner og sannsynligheter (Kjeldsen, 2015, s. 173). For Aristoteles er enthymemet et verktøy for retoren, men som verktøy er den også helt avhengig av tilhørernes *egen* evne til å prosessere informasjonen på en logisk måte (Demirdögen, 2010, s. 192)

Det virker åpenbart at sannsynligheten for denne problemstillingen kan oppleves som en ressurs for retorer som vil utnytte de uoversiktlige og kontrasterende verdensbildene og samfunnsaspektene vi opplever i dagens samfunn. Antikkens sofister, så vel som nåtidens demagoger er tilsynelatende dem som i aller størst grad ville kunne ført en irrasjonell retorikk, maskert som rasjonell argumentasjon, men Aristoteles bemerker at enthymemet ikke må brukes for å oppildne pathos eller projisere ethos, men heller fungere som en grunnleggende intuitiv forståelse for å forme dommer av forskjellige idéer (Walker, 1994, s. 54). Med andre

ord; unngå de komplekse forholdene. Aristoteles utdypte også dette; ”Hvis alt hadde gått riktig for seg, burde man ikke tilstrebe annet og mer med sine ord enn å unngå å volde smerte eller glede” (Johansen, 2003, s. 32.) og ”It is not right to pervert the judge by moving him to anger, or envy or pity – one might as well warp a carpenter’s rule before using it” (Self, 1979, s. 130).

2.4 Actio

Alle innføringsbøker vedrørende retorikk består av fem deler; taleren må kunne lete fram gode argumenter (inventio), ordne dem til en fremstilling (dispositio), gi stoffet en språklig utforming som egner seg for anledningen og formålet (elocutio), for så å memorisere det (memoria) – og endelig uttale det (pronuntiatio), og i mer omfattende forstand fremføre det (actio) (Johansen, 2003, s. 32). Den siste fasen, i følge antikkens retorikere, var den viktigste, men lærebøkene fra antikken, spesielt bemerket av Cicero, legger óg særlig vekt på at taleren må være kapabel til å *føle de gjeldende følelser*. I følge han, vil ikke det retoriske publikum man adresserer bli ”oppflammet” eller overbevist hvis ikke man innehar en form for overveldende glød i sin egen leveranse av talen (Kjeldsen, 2002, 37). Johansen (2003) bemerker seg at den som interesserer seg for politisk talekunst i dag, stiller på nesten bar bakke. Man kan bruke sin intuisjon, egne erfaringer og bidra med skarpsindig synsing, men forskning som berører den politiske talekunsten, dens levende ord, det personlige møtet med publikum, blir sjeldent eller aldri viet akademisk interesse (Johansen, 2003, s. 28). Den muntlige kommunikasjonssituasjonen har blitt byttet ut med den skriftlige, men for tradisjonens opphavsmenn dreide det seg om kunsten å overbevise en forsamling ved personlig henvendelse, noe som medførte til at både stemmebruk og kroppsføring var like avgjørende som komposisjonen og talefigurene (Johansen, 2003, s. 29). Etter som inntredelsestalene til både Obama og Trump er mer enn *bare politisk retorikk*, men også en *fremføring*, vil det i analysen også innebære en analyse av nettopp det.

Quintillian er til dels enig med Cicero i at taleren må føle de gjeldende følelser, men der hvor Cicero vektlegger en egenfølt form for retorisk praksis, stiller Quintillian seg bak en retorisk fagmessig disiplin (Kjeldsen, 2002, s. 37). Det sentrale, i følge han, er ikke om følelsene er egenfølt, men heller hvorvidt følelsene som fremstilles, passer til saken og tilhørerne (*aptum*). Følelsene trenger ikke å komme dypt fra taleren hjerte, og de kan både være sanne eller fiktive, mente Quintillian (Kjeldsen, 2002, s. 37). En annen som stilte seg bak den fagmessige disiplinen var Demostenes. Retorikk *er* fremføring, hevdet han, og på spørsmål om hva de tre

viktigste elementene i den kunsten var, nevnte han; ”*fremføring, fremføring, fremføring*” (Johansen, 2003, s. 29).

Det er derimot vanskelig å avfeie følelsesappeller med begrunnelse i simulering, men de kan derimot avfeies som upassende, overdrevne, fanatiske, patetiske, sentimentale eller latterlige, noe som kommer spesielt til syne når en talers *actio*, hans personlige og retoriske fremførelse er mediert (Kjeldsen, 2002, s. 38). Et muligens over-eksemplifisert tilfelle, men kanskje det beste, er fascister som Adolf Hitler og Benito Mussolini. Talene hvor de står foran mengder på tusenvis av mennesker og utviser et emosjonelt og engasjert kroppsspråk, fungerte tilsynelatende på deres tilhengere på 30- og 40-tallet. Dog, ser vi de samme talene mediert i vår tid, vil det følelsesmessige engasjementet og kroppsspråket, både virke fullstendig overdrevent, latterlig og upassende.

2.5 Epideiktisk talesjanger

Ordet *epideiktisk* stammer fra gresk og betyr å *peke på*, og den epideiktiske talens formål, er nettopp det. Den skal påpeke noe og stille det til skue – med formål om å rose eller kritisere, å hedre eller vanære, men også vise til konkrete forhold i nåtiden (Kjeldsen, 2015, s. 34).

Etter som epideiktikken omfavner det å kunne kritisere, har den som sjanger, ironisk nok, blitt utsatt for det samme. I følge Sheard, har den blitt tilknyttet talerens egen selvforherligelse, opportunisme, manipulasjon og sin seperasjon fra dens lyttere, siden antikkens sofister fremmet den (Sheard, 1996, s. 767-768). Denne kritikken anser hun som en forenklet feilslutning siden den, i følge hun, ikke tar i betraktning de visjonære institusjonelle-, kulturelle- eller politiske forandringene den kan være med å skape (Sheard, 1996, s. 768).

I følge Sullivan, kan den epideiktiske talens dydige hyllester - så vel som dens onde kritikk – bevege tilhørerne mot beundring, noe som fører til at man imiterer de beundringsverdige karakteristikkene, og viderefører verdisystemet til neste generasjon (Sullivan, 1993, s. 115).

Epideiktikk handler også om *karakter*, og siden ethos er portretteringen av karakter, finnes det en naturlig tilknytning dem imellom, hevder Sullivan. I følge han, vil det da være viktig for en epideiktisk retor å kunne rose og sensurere – på samme tid som taleren fremviser en karakter som ikke opptrer som en *smigrer* eller *kyniker* (Sullivan, 1993, s. 117-118).

2.5.1 Den epideiktiske innsettelsestalens politiske formål

I nyere tid har Karlyn K. Campbell og Kathleen H. Jamieson vært blant de mest fremtredende akademikerne og professorene i forskningen på amerikanske presidenters innsettelsestaler. Campbell og Jamieson anser innsettelsestaler til å være en underart av den epideiktiske sjangeren på bakgrunn av dens forekomst under seremonielle anledninger. Også fordi formålet er å enten hylle eller å kritisere, invitere publikum til å minnes fortiden, spekulere i fremtiden, fokusere på nåtiden, samtidig som talen må fremføres i elegant og ærverdig stil (Campbell & Jamieson, 1990, s. 14).

Til tross for å være epideiktisk, skiller en presidents innsettelsestale seg fra andre epideiktiske taler fordi den avhenger av fem generelle krav til utførelse, hevder Campbell og Jamieson. Disse består av;

- 1) Å forene og rekonstituere folket som er vitne til innsettelsen og ratifiserer hendelsen.
- 2) Å utøve nasjonale verdier.
- 3) Å fremsette den politiske agendaen som vil kjennetegne den nye administrasjonen.
- 4) Å demonstrere at presidenten respekterer kravene og begrensningene ved embetet og underlagt av grunnloven.
- 5) Å gjennomføre innsettelsestalen med passende epideiktiske virkemidler, samt hylle verdiene av den statlige institusjonen som presidentembetet er en del av (Campbell & Jamieson, 1985, s. 395-396).

Det å forene og rekonstituere folket som er vitne til innsettelsen, kommer ofte til uttrykk gjennom talerens forsøk på å invitere sitt publikum til en gjensidig pakt (Campbell & Jamieson, 1985, s. 398). Etter en lang og splittende valgkamp må den nyvalgte presidenten kunne gi forsikringer om at han vil gjøre hva som er nødvendig for folket som en helhet – spesielt dem som ikke stemte på han/henne (Campbell & Jamieson, 1985, s. 396-398). Hvis ikke dette gis uttrykk for, har ikke den nyvalgte presidenten overbevist eller forent folket bak tanken om at presidenten vil fungere som *folkets* president.

For at presidenten skal vise de kvalifikasjonene som kreves av ham/henne, må presidenten kunne ære institusjonens fortid og vise at verdiene og tradisjonene som er tilegnet embetet, vil

være intakt den dagen etterfølgeren tar over. Språk som ofte gjennomtrenger en innsettelsestale når det kommer til hva som defineres som nasjonale verdier og idealer, baserer seg ofte på det å *verne, vedlikeholde* og *fornye* dem (Campbell & Jamieson, 1985, s. 399). Hva dette vil si, er at taleren må kunne definere og anta hva de nasjonale verdiene *er* og *betyr*, samt bevise at dette er vedvarende verdier som taleren også står for, men også *beskytter*. Når en president viser til forhistorien ved å trekke frem prinsipper, politikk og tidligere presidentskap, er dette forstått som innsettelsestalens *memoria-funksjon*. Å kunne minne publikum på fortiden danner et videre grunnlag til å formulere sine egne argumenter på (*inventio*) (Campbell & Jamieson, 1985, s. 399).

Når presidenten skal fremsette den politiske filosofien som vil prege den kommende administrasjonens politikk, er det forbeholdt at den gjør nettopp det, og ikke definerer konkret politikk, som for eksempel å diskutere budsjettmessige detaljer (Campbell & Jamieson, 1985, s. 400). Idéer, prinsipper og holdninger til politikken er hva som må gjelde, hvis ikke blir man oppfattet som å være i valgkampmodus fortsatt.

En innsettelsestalen er performativ, og det kreves at talen i seg selv må kunne vise prov på et egnet politisk lederskap. Dette må presteres gjennom å bevise at man kan sitt lands historie ved å anta med verdighet hva denne historien *betyr*; man må opptre som en *president* ved å verdsette de konstitusjonelle begrensningene man er underlagt (Campbell & Jamieson, 1985, s. 401-402). Typisk for en innsettelsestale er også at presidentembetet og nasjonen blir underlagt *gud*, noe som er en del av prosessen i å underordne seg en høyere makt (Campbell & Jamieson, 1985, s. 402), og dermed også et prov på ydmykhet og anerkjennelsen av embetets begrensninger.

Siden en innsettelse forekommer ved spesielle anledninger, er kravet til talen at den følger den epideiktiske tradisjonen på en passende måte i gjennomførelsen av de fire foregående punktene, for å kunne bli ansett som vellykket. En god innsettelsestale gjør det mulig for publikum til å se seg selv i et nytt lys og forenes bak tanken om å være *ett folk*, samtidig som den generer minneverdige sitater som kan forklare hva det *betyr* (Campbell & Jamieson, 1985, s. 404-405). De beste stilistiske og strukturelle vurderingene, samt tilførselen av et elegant språk, kan bidra til å definere folkets tanker om presidenten som person, men også den enkelte presidentrollen og betydningen av institusjonen den er en del av (Campbell & Jamieson, 1985, s. 405).

2.6 Tidligere forskning

Karlyn K. Campbell, professor i kommunikasjonsstudier ved universitetet i Kansas og Kathleen H. Jamieson, professor i kommunikasjon ved universitetet i Maryland, har med sin forskningsartikkel, *Inaugurating the Presidency* (1985), skapt et rammeverk for å kunne analysere amerikanske innsettelsestaler. Deres forskning har, ved å definere innsettelsestalen som en egen, men distinkt form for epideiktisk sjanger, identifisert hva en innsettelsestale må tematisk *inneholde* og *gjøre* for å bli vellykket.

Elvin T. Lim fra Nuffield College, ved universitetet i Oxford, skrev en artikkel, kalt *Five Trends in Presidential Rhetoric: An Analysis of Rhetoric from George Washington to Bill Clinton* (2002). Gjennom en PC-assistert innholdsanalyse av innsettelsestaler fra 1789 til 2000, har Lim forsket på hvordan ordbruk og retoriske teknikker har forandret seg i de amerikanske innsettelsestalene i løpet av historien. I likhet med Lim, har også Chung J. Chung, professor i kommunikasjon ved universitetet i Buffalo og Han W. Park, professor i media og kommunikasjon ved universitetet i Yeungnam, benyttet PC-assisterte metoder for å analysere innsettelsestaler, men disse har blitt utført i et Sørkoreansk perspektiv. I artikkelen *Textual analysis of a political message: the inaugural addresses of two Korean presidents* (2010), analyseres forholdet mellom retorisk substans og stil, men også politiske og sosiale synspunkter i presidentene Moo-Hyun Roh og Myung-Bak Lees innsettelsestaler.

Reza Biria, professor ved den engelskspråklige avdelingen tilknyttet det islamske Azad universitetet, og professor i fysikk, Azadeh Mohammadi, skrev artikkelen *The socio pragmatic functions of inaugural speech: A critical discourse analysis approach* (2012). Her undersøker dem de typiske diskursive karakteristikkene som er underliggende i George W. Bushs andre og Barack Obamas første innsettelsestaler, ved å foreta en kritisk diskursanalyse. Disse ble analysert for å utforske de potensielle ideologiene de signaliserer gjennom et repertoar av retoriske verktøy for å uttrykke seg politisk.

3. Metode

Oppgavens gang har frem til nå basert seg på retorisk teori om fremførelse og overbevisning, men også argumentasjonsstrategier og den epideiktiske talesjangeren. Sett ut i fra min problemstilling, er dette relevant teori for å belyse hvilke retoriske virkemidler som tas i bruk for en hensiktsbestemt og virkningsfull kommunikasjon, samt overbevisning, i Trump og

Obamas første innsettelsestaler. I dette kapitlet vil jeg gå nærmere inn på analysemetoden jeg har valgt for å kunne svare på min egen problemstilling, for så å vurdere metodens validitet og reliabilitet. Helt til slutt, vil jeg redegjøre for den konkrete fremgangsmåten i oppgavens analysekapittel.

3.1 Forskningsdesign

Metodevalget må basere seg på hva man skal forske på (Ryen, 2002, s. 21), og for å kunne analysere Barack Obama og Donald Trumps første innsettelsestaler, med det formål om å svare på min problemstilling, benyttes en retorisk analyse.

Retoriske analyser undersøker hvordan aktører vender seg mot bestemte mottakere for å påvirke eller oppnå en bestemt reaksjon eller respons – dvs. At man undersøker hvordan og i hvilken grad teksten (i dette tilfellet, talen) fungerer som hensiktsmessig og virkningsfull (Hitching, 2011, s. 11-39).

De tekstanalytiske tradisjonene består av ulike verktøysskrin med begreper som baserer seg på å svare på ulike typer spørsmål. I tekstanalysen er det nærheten mellom teori og prosedyre, og i en bestemt analyse velger man den tilnærmingen som er best egnet til å forklare de eller det aspektet ved den teksten vi vil undersøke (Østbye et. al., 2013, s. 62). Etter som formålet med denne analysen er å undersøke de overtalende virkemidlene i Barack Obama og Donald Trumps innsettelsestaler, er det teorien vedrørende de retoriske appellformene og strategiene, som vil bli det sentrale i den retoriske analysen.

Problemstillingen min er derimot todelt, siden den som nevnt, tar utgangspunkt i talenes overbevisningskraft på publikum, men også hvorvidt retorene, Obama og Trump, lykkes med innsettelsestalens formål. Dette betyr at første delen i den retoriske analysen av deres overbevisning, vil være deskriptiv, mens det siste spørsmålet i problemstillingen er normativ. Den deskriptive delen av den retoriske analysen vil forholde seg til deres retoriske virkemidler, stil og leveranse. Den normative delen av analysen tar for seg hvordan Obama og Trump lykkes i sin retoriske leveranse av sine innsettelsestaler. Dette vurderes ut i fra de fem konkrete elementene som Campbell og Jamieson (1990) anser en epideiktisk innsettelsestale til å *måtte* være konstruert av, samt *inneholde*.

Mesteparten av all analyse, består av en eller annen form for sammenligning (Østbye, et. al., 20013, s. 268), og det er derfor jeg har valgt å analysere Obama og Trumps retoriske strategier for overbevisning i forhold til hverandre. Årsaken til å analysere akkurat disse to presidentenes innsettelsestaler, har bakgrunn i deres tilknytning til de to forskjellige politiske partiene (demokrat og republikaner) i USA, men også fordi de er henholdsvis den 44. og 45. presidenten i amerikansk politikks historie. I tillegg, det faktum at både Obama og Trump også er avløsere for det motstridende partiets åtte år lange regjeringsmakt, gjør det interessant å analysere deres retoriske strategier i en komparativ sammenheng.

Valget om å ikke ta for meg noen andre eller flere taler, er at de situasjonelle forutsetningene i en mer generell tale, ikke vil ha de samme forutsetningene for å kunne felle en dom over dem, slik som en seremoniell innsettelsestale har. Disse skaper grunnlag for å reflektere over den politiske situasjonen og mulighet for den nyvalgte presidenten til å fremme sine egne visjoner og politiske tankesett, noe som gjør dem godt egnet for en komparativ analyse. Siden Obama har gjennomført to presidentperioder, har han levert to separate innsettelsestaler, i motsetning til Trump, som er i starten av sin første periode som president. Dette er også grunnen til at Obamas første innsettelsestale fra 2009 er utgangspunkt for en bedre og mer rettferdig sammenligning, siden hans første tale representerer hans politiske visjoner på en annen måte enn hva hans andre tale gjorde i 2013, på bakgrunn av at folket kjente til hans politikk og verdier etter fire år i embetet.

I noen tilfeller, reflekterer innsettelsestalene ikke bare den nåværende politiske situasjonen, men skaper også nye former for sosial, kulturell og politisk kommunikasjon (Chung & Park, 2010, s. 216). Talene, som vi ser, representerer altså noe mer enn *bare* politikk. Det er taler som ofte vil kunne representere retorens personlighet, siden tema, formuleringer, strategi og virkemidler er mer selvbestemt, noe som gir det en mer *menneskelig* dimensjon enn hva *politikeren* ville ha gitt. Dette gjør også utvalget av disse to innsettelsestalene til interessante analyseobjekter.

Det vil i dette henseende være interessant å analysere hvilke stilmessige overveielser både Obama og Trump har tatt i forkant av sin retoriske leveranse av det som er deres innsettelsestaler. Vel så viktig som stil og leveranse, vil både argumenter og retoriske appellformer bli adressert for å kunne gjøre en veloverveid analyse av hvordan og hvorfor dette *kan* stimulere til publikums overbevisning.

3.2 Reliabilitet og validitet

Validitet, eller *gyldighet*, omhandler først og fremst relevansen av data og analyse i forhold til problemstillingen, men siden validitet er et omfattende begrep, kan det defineres som ”det å måle det en sikter mot å måle” (Østbye et al., 2013, s. 26-27). Reliabilitet betyr *pålitelighet* og angår kvaliteten i innsamlingen, bearbeidingen og analysen av data, og det er i denne fasen viktig å være oppmerksom på at det eksisterer flere potensielle feilkilder som man må bevisst på (Østbye et al., 2013, s. 27).

Utfordringene når det kommer til gjennomføringen av en slik kvalitativ tekstanalyse, er de historiske og kulturelle erfaringene som vil være umulig å løsrive seg fra i selve analysen, og som det er viktig å være innforstått med (Østbye et al., 2007, s. 68). På bakgrunn av at det er forskerens egen tolkning av dataen som ligger til grunn for analysen i kvalitative analyser, vil ikke nødvendigvis resultatet tilfredsstillende kravet om objektivitet, noe som medfører et reliabilitetsproblem (Østbye, et al., 2007, s. 118). Siden jeg skal tolke og analysere Obama og Trumps innsettelsestaler, er det nokså åpenbart at jeg ikke vil være fri for mine egne verdier eller de inntrykkene jeg allerede har fått etablert av disse særdeles kjente personene. Disse subjektive holdningene jeg drar med meg inn i analysearbeidet vil jeg forsøke å minske, men det er aldeles viktig å presisere at den alltid vil være tilstedeværende til en viss grad.

Det reliabilitetsproblemet som forekommer i første delen av analysen, vil forhåpentligvis fremstå mer pålitelig når jeg til slutt skal foreta en normativ analyse av hvordan Obama og Trump lykkes med sine innsettelsestaler. Denne vurderende analysen vil basere seg på Campbell & Jamiesons (1985) sjangermessige krav til innsettelsestalene og deres innhold. Her vil jeg kunne konkret svare på siste delen av min todelte problemstilling, gjennom en kritisk vurdering.

Talen til Barack Obama er blitt hentet fra The New York Times' nettside, men har blitt transkribert av CQ Transcriptions i forkant. Talen, i Trumps tilfelle, er blitt hentet fra det hvite hus sin nettside. Disse har, i sin originale form, gjennomgått en audiovisuell transkriberingsprosess (fra Youtube), hvor jeg har dobbeltsjekket deres nøyaktighet, men også implementert fraværende ord - i vedlegget. Denne formen for transkripsjon er også tilført ett

par stilistiske vurderinger som oppleves relevant å ha med, slik som stemmetrykk på bestemte ord og applaus fra publikum.

Til tross for at dette er blitt bemerket, vil ikke reliabilitetsproblemet forsvinne. Det er derfor fremlagt lengre sitater og utdrag fra talene i selve analysen, altså data, i forsøk på å minske dette reliabilitetsproblemet. Disse blir presentert i tråd med hvordan talenes narrativ utspiller seg, men også punktmerket. Dette vil også kunne medføre at det vil bli lettere for leserne av oppgaven å følge samme tankemønster og derav forhindre tolkningens feilkildepotensial. Siden begge talene både er offentlige og medierte, altså foreligger på nettsteder som eksempelvis Youtube, men også kan leses i helhet på enten det hvite hus' og/eller New York Times hjemmesider og historiske arkiver, styrkes også etterprøvarheten i det metodiske arbeidet. Dette vil, forhåpentligvis medvirke til en bedre struktur, men også øke analysens grad av validitet.

Dog, andre begrensninger tilknyttet oppgaven, er det faktum at selv om én retorisk analyse av to forskjellige presidenters innsettelsestaler kan gi et godt innblikk i deres retoriske strategier, er utvalget for begrenset til å kunne gi et fullstendig generaliserbart bilde av dem og deres verdier som politiske retorer. Ei heller har jeg foretatt en resepsjonsanalyse for å kunne svare på hvilke betydning deres retorikk hadde å si for publikums overbevisning (Østbye, et al., 2013, s. 101), noe jeg kunne ha gjennomført ved eksempelvis intervjuer eller spørreundersøkelser.

3.3 Fremgangsmåte

I oppgavens analysedel, skal jeg foreta en retorisk analyse av Barack Obama og Donald Trumps innsettelsestaler fra henholdsvis 2009 og 2017, og på bakgrunn av dette, vil jeg starte med å redegjøre for deres retoriske situasjon. Her vil deres påtrengende problem, publikum og retoriske vilkår bli kartlagt, siden det vil bidra til å gi analysen en stødig kurs, ved at det forklarer hvilken utfordring deres retoriske fremførelse er ment å svare på. Dette vil dermed gi et større innblikk i de kontekstuelle forholdene som i forkant preger de to retorene, og dermed er et godt utgangspunkt for analysens første del.

Etter at talenes retoriske situasjon er blitt kartlagt, vil jeg presentere hvordan innsettelsestalene forløper seg og analysere Barack Obama og Donald Trumps fremføring

(actio) av dem. Det er derimot viktig å understreke at analysen av *actio*, kun vil basere seg på selve *fremførelsen* av talene. De andre retoriske arbeidsfasene den er en del av (*inventio*, *dispositio*, *elocutio* og *memoria*), er ikke vektlagt. Dette begrunnes med at talens temaer og argumentasjon, blir gjenstand for analyse ved at de fremkommer i analysens andre perspektiver, slik som i de retoriske appellformene, men også i vurderingen av talenes sjangermessige krav for måloppnåelse.

Når jeg har presentert fremføringen av talene, vil den retoriske analysen videre basere seg på å belyse hvilke retoriske strategier som anvendes for å overbevise publikum. Talenes innhold av de tre retoriske appellformene *ethos*, *pathos* og *logos* vil være det primære for dette. Struktureringen av denne komparative analysen, vil være å presentere begge retorenes retoriske strategier ved å sidestille dem, framfor å presentere den fullstendige analysen av den enkelte hver for seg. Obama vil bli presentert først, på bakgrunn av den naturlige forklaringen at Trump er hans etterfølger i det hvite hus. Denne designformen er ment å gi leseren bedre anledning til å sammenligne talene opp mot hverandre. Helt til slutt, vil jeg i denne delen oppsummere analysens funn og bemerkninger, for å gi en sammenligning av helheten i deres retoriske strategier for overbevisning.

I siste del av analysekapittelet vil jeg bevege meg vekk fra den mer deskriptive analysen, for å kunne foreta en normativ analyse av *hvordan* og *om* Obama og Trump lykkes med innsettelsestalens formål. Dette vil analyseres ut i fra fem konkrete sjangermessige krav en innsettelsestale må inneholde, for å kunne defineres som vellykket.

4. Analyse

I dette kapittelet skal jeg analysere Barack Obama og Donald Trumps innsettelsestaler fra henholdsvis 2009 og 2017, for å svare på den todelte problemstillingen; *Hvilke retoriske strategier anvendes i Barack Obama og Donald Trumps innsettelsestaler for å overbevise publikum, og hvordan lykkes de med innsettelsestalens formål?*

4.1 Innsettelsestalenes retoriske situasjon

Presidentvalget i USA 2008, kulminerte med at det amerikanske folk stemte frem demokraten Barack Hussein Obama som deres 44. President. Valgseieren så aldri ut til å glippe og endte med en god margin på den republikanske motparten, John McCain. Åtte år senere ble Obama

etterfulgt av den republikanske kandidaten, Donald J. Trump, som for mange, vant en overraskende seier i presidentvalget mot hans demokratiske motpart, Hillary Rodham Clinton.

Som nyvalgt amerikansk president, forventes det at man levere en innsettelsestale på seremonielt grunnlag, men også for å bekrefte sitt presidentembete. Siden det var åtte års mellomrom fra Obamas første innsettelsestale frem til Trumps, vil ikke nødvendigvis de samme problemene være tilstede eller rådende for begge, i hvert fall ikke i samme grad. Konteksten er derfor viktig å være kjent med, men prinsippene som en innsettelsestale består av, nemlig å forene og overbevise det amerikanske folket til å stille seg bak den kommende politikken som tar fatt på å løse de inneværende problemene i det amerikanske samfunnet, og i resten av verden. I dette avsnittet vil jeg gå gjennom talenes retoriske situasjon; *det påtrengende problemet, det retoriske publikum og de retoriske vilkårene.*

4.1.1 Det påtrengende problemet

Som ”lederen av den frie verden” og med verdens største økonomi, er USA en supermakt som er blitt tilknyttet et enormt ansvar. Presidenten, landets folkevalgte leder har et ansvar om å utforme en politikk som har til hensikt å ta vare på alle sine landsmenn, men også i noen tilfeller kunne fungere som et moralsk kompass for å kunne veilede folket gjennom hva som *må* og *bør* vurderes i konkrete etiske spørsmål. Med et slikt ansvar om å belære det amerikanske folk, er temaer som menneskelig likeverd uansett rase, legning eller religiøs tilknytning, eksempler på dette.

På denne måten bør en innsettelsestale kunne peke på visse trender som utspiller seg eller innehas av enkelte grupper i samfunnet, for så å kunne løse problemet ved retorisk overtalelse eller overbevisning. Som sagt, de to talene utspilte seg med åtte års mellomrom og befinner seg derav i to forskjellige politiske epoker, noe som medfører at de påtrengende problemene kan være vidt forskjellige, men deres felles problem er hva de ønsker å løse gjennom sin retoriske fremførelse.

Gjennom en periode som demokratisk senator for Illinois fra 2005-2008, samt en lang valgkamp for å bli president, var det kjennskap til Obamas retorikk og hva han anså som påtrengende problemer. Eksempler på dette, var hans fokus på å fjerne amerikanske tropper i Irak, hans påstand om at finanskrisen var et resultat av for lite statlig regulering, at helsevesenet burde reformeres til å hjelpe flere mennesker med sykeforsikring, samt det å

jobbe for en reduksjon av klimautslipp (Inter-university Consortium for Political and Social Research, hentet 2017).

Kjennskapen til disse fanesakene hans, var også bakgrunnen til en forventning om at Obama skulle adressere disse problemene han stilte til valg for å løse – også i hans innsettelsestale. For Obamas del, ble alle disse påtrengende problemene henvendt i innsettelsestalen, og han utnyttet dermed *topos* i sin første offisielle tale som statsleder. Dette gjorde han ved å gi uttrykk for en politikk som omfavner temaer det er stor interesse for, men som også er gunstig for flestparten av den amerikanske befolkningen, så vel som verdensbefolkningen.

Sommeren 2015, fra Trump Tower på Manhattan, annonserte Donald Trump at han ville stille til valg i det kommende presidentvalget i 2016. Allerede i hans annonseringstale, skapte Trump kontroverser som ville vise seg å være kjennetegnende for resten av hans valgkampanje. I sin offisielle annonsering uttalte han deriblant et ønske om å bygge en mur langs grensen til Mexico – betalt av Mexico, at flere av de mexicanske innvandrerne er voldtektsmenn og kriminelle, samt ga et hint om å fjerne helselovgivningen som ble innført under Obama-administrasjonen (Lerner, 2015).

Slike oppsiktsvekkende kommentarer, videreutviklet seg til å gjøre narr av en funksjonshemmet journalist (BBC, 2015, 26.11), valgkampsamlinger preget av vold og protester (Jacobs et al., 2016, 12,03.), og fiendtlige TV-sendte debatter (Healy & Martin, 2016, 09.10.).

I likhet med Obamas valgkampløfter og fanesaker, skapte valgkampløftene til Trump påtrengende problemer; de viktigste lovnadene og *topos* måtte gjenspeiles i hans innsettelsestale. Noen av disse løftene gikk ut på å styrke militæret, å bygge ut infrastrukturen, å ”ta jobber tilbake” fra Kina og hyppig omtale hva han anser som ”radikal islamsk terrorisme” (Johnson, 2016). Retorikken, spesielt den vedrørende grensemuren, var et prov på hva som skulle bli en isolasjonistisk holdning som han ikke kunne forsake, fordi deler av velgermassen støttet denne politiske tankegangen. Dog, dette var til dels meget motstridende for hva mange vil betrakte som en ”presidentaktig” fremtoning, men heller kategorisere som problematisk oppførsel, siden det risikerte å polarisere samfunnet. For Trump handlet problemet dermed også om *hvordan* eller *om* han kom til å opptre

”presidentaktig” i sin innsettelsestale, ved å vise verdighet og samle det amerikanske folk – i tråd med innsettelsestalens idé.

4.1.2 Det retoriske publikum

For at det i det hele tatt skal være mulig å løse et påtrengende problem, må kommunikasjonen forholde seg og adresseres til et retorisk publikum som er kapabel til å sette i gang en endring (Kjeldsen, 2009, s. 89). Innsettelsestalen skal først og fremst nå ut til alle amerikanske samfunnsborgere. Fra de oppmøtte tilskuerne som bivåner det i samtid fra Capitol Hill og National Mall, til de millionene av TV-seerne som følger med over hele landet, men den når også ut til resten av verdens befolkning. Siden budskapet har potensialet for å spres over hele verden, gjennom medierte former som TV, internett, sosiale medier og trykt media, kan det retoriske publikumet kjennetegnes ved brukerne og formidlerne av disse informasjons- og kommunikasjonsplattformene.

Obama og Trumps retoriske publikum skiller seg likevel i fra hverandre, til tross for at de er folkevalgte ledere for den samme nasjonen. Som en representant for det demokratiske partiet, står Obama for en progressiv politikk, noe som kjennetegner den politiske venstresiden i USA, i motsetning til den mer konservative politikken som Trump og det republikanske partiet forfekter. Når Obama går til valg på økt statlig regulering av landets finansinstitusjoner, strider dette mot hva Trump mener er best for økonomien; nemlig deregulering av det frie markedet. Den stadige uenigheten vedrørende flere politiske spørsmål er også gjeldende når det kommer til utenriks-, helse-, utdanning- og miljøpolitikk, noe som medfører at deres retoriske publikum er meget ulikt.

Selv om Obama og Trumps innsettelsestaler gjerne er et forsøk på å overbevise hverandres politiske ”motstandere” også, er deres publikum først og fremst dem som er mer tilbøyelig for å la seg overbevise til å utføre de nødvendige handlingene som kan avhjelpe situasjonens påtrengende problemer. På denne måten er Obamas publikum i større grad gjenkjennbart blant dem som er positiv til en tolerant innvandring, økt statlig regulering innenfor finans-, utdanning- og helsesektor, men også dem som engasjerer seg for en aktiv klimapolitikk. Det retoriske publikumet til Trump er derimot i større grad tilhengere av det republikanske partiets tradisjonelle verdier. Trumps publikum deler også hans politiske tilnærming, altså en

strengere innvandringspolitikk og en mindre stat med mindre statlig innblanding i dets borgeres privatliv.

Interessen tilknyttet en amerikansk presidents innsettelsestale, medfører at avsenderen i dette tilfellet, teknisk sett ikke kan *velge* sitt retoriske publikum, til tross for at den i enkelte tilfeller er mer rettet mot *ett* eller *noen* spesifikke deler av publikum. Andre lands myndigheter, borgere, organisasjoner eller medieinstitusjoner som aktivt søker informasjon, har interesse, eller påvirkes av budskapet, vil også være en bestanddel av publikummet. Hvis talen ikke overbeviser et slikt publikum, vil det ikke kunne avgrense problemet - og i verste fall - heller medføre et diplomatisk skadepotensial som dermed bidra til å skape nye påtrengende problemer.

4.1.3 De retoriske vilkårene

De retoriske vilkårene som er innordnet innsettelsestalenes retoriske situasjon, er de begrensningene og mulighetene som Obama og Trump må forholde seg til i situasjonen (Kjeldsen, 2015, s. 86). Men de retoriske vilkår er todelt og inneholder også de *ikke-fagtekniske vilkår*, som er de mulighetene og begrensningene som talerne ikke kan styre eller endre, men må forholde seg til i situasjonen (Kjeldsen, 2015, s. 86-87). Disse ikke-retoriske vilkårene påvirker Obama og Trumps innsettelsestaler i måten de kan bli gjenstand for en ufordelaktig mediering, hvor poengene i deres argumentasjonen blir tatt ut av kontekst. Talene blir selvsagt vist i sin helhet på fjernsyn og opplastet på internett, men Trump og Obama har ingen innvirkning på hvordan disse blir fremstilt av enten etablerte mediekanaler eller på sosiale medier i ettertid.

Siden både Obama og Trump fremfører hver sin innsettelsestale og dermed er identisk - rent sjangermessig, foreligger de samme retoriske vilkårene for dem begge. Det finnes ikke nødvendigvis en mal på hvordan en slik tale blir ekstraordinær, men det må tas hensyn til hvordan en innsettelsestale bør forholde seg til den seremonielle begivenheten den er en del av, samt de forventningene man har til en tales struktur. Verken Trump eller Obama er avhengig av at publikum bivåner innsettelsestalen på fjernsyn eller er fysisk til stede. Dette har å gjøre med dens tilgjengelighet på tvers av tid og sted som retoriske vilkår, siden man vil kunne få tilgang til dem gjennom nettet, både skriftlig og visuelt.

Fordi innsettelsestalen er epideiktisk i sjanger (**SE KAPITTEL**), har begge muligheten til å styre de retoriske vilkårene på bakgrunn av deres personlige karakter, bevismidler, stil og emosjonelle appeller. Disse fagtekniske vilkårene øker muligheten til å kunne overbevise sitt publikum.

4.2 Talenes fremførelse

4.2.1 Barack Obama

I det Obama stiger opp mot podiet, møtes han med tilrop og applaus fra publikum. Obama takker for støtten, før han venter til jubelen stilner og kan formelt starte sin tale med å lese av fra teleprompteren og si; *"My fellow citizens:..."* (1).

Etter å ha takket avtroppende president Bush, snur Obama seg mot folket med en påminnelse om hva det har betydd for USA at dets folk har vært trofast – også i deres vanskelige stunder – mot dets grunnlovsmessige idealer, og hvor han legger trykk på *"('We) the ('People)"* mens han knytter nevene. Dette er de første ordene i USAs grunnlovserklæring og Obama snur blikket til begge sider for å signalisere at han er oppmerksom på alle de fremmøtte mens han uttaler ordene. For å understreke betydningen av poenget, følger han opp med;

"So it has ('been). So it must ('be) with ('this) generation of Americans." (7-8).

Betoningen av de enkelte ordene bidrar til å øke spenningen blant publikum, men tilføres også for å belyse hans poeng. Obama beveger seg videre i sin tale med å adressere landets utfordringer vedrørende finanskrisen, et tema som var av stor betydning og påvirket flere millioner av amerikanere på dette tidspunktet. I møtet med deres utfordringer som var i vente, sa Obama;

"Today I say to you that the challenges we face are real. They are serious and they are many. They will not be met easily or in a short span of time. But know this, ('America): They ('will) be ('met)." (16-19)

Den lengre pausen Obama foretar i forkant av appellen, indikerer at han formulerer noe viktig; at hans budskap skal feste seg til publikum. I avslutningen stiger tempoet for å effektivisere budskapet, men også vise at han er en sterk, tydelig og handlekraftig leder med autoritet.

De retoriske verktøyene som kroppsspråk og gestikulering, kommer spesielt til uttrykk når Obama taler om Amerikas historie, folk eller dets verdier;

”The time has (‘come) to reaffirm our enduring spirit; to choose our better history; to carry forward that precious gift, that noble idea, passed on from generation to generation: the God-given promise that (‘all) are equal, (‘all) are free, and (‘all) deserve a chance to pursue their full measure of happiness.” (23).

Med et trygt kroppsspråk henvender han seg til publikum ved å sette trykk på enkelte ord mens han knytter hendene i takt med ordføringen på nøkkelordene som ”reaffirm” og ”precious gift”. Obama peker utover for å forankre budskapet om veien *fremover* og hever toneleiet i avslutningen for å øke sin kommunikative kraft.

I talens midtdel fokuserer Obama på å fremvise sin politiske filosofi i møte med konkrete emner, slik som økonomi-, klima-, helse- og utdanningspolitikk, samt retoriske spørsmål vedrørende de statlige institusjonene. I likhet med tidligere, viser Obama kroppsspråk som i innledningen, men det er sjeldnere aktivt. Dog, i talens midtdel som angår utenrikspolitikk, blir Obamas retoriske verktøy i hans fremføring mer tydelig igjen;

”And so, to all other peoples and governments who are watching today, from the grandest capitals to the small village where my father was born: know that America is a friend of (‘each) nation and (‘every) man, woman, and child who seeks a future of peace and dignity, and that we are ready to lead once more.” (62).

Stemmeleiet ved *”all other peoples”* går ned i starten samtidig som han drar på det første ordet for å mer effektivt signalisere at dette gjelder *alle*. Obama former hendene sine på *”each”* og *”every”* for å gjøre avstanden til publikum mindre. Samtidig skaper han engasjement og tar tak i tilskuerne ved å bruke en stemmeteknikk hvor setningen *”and that we are ready to lead once more”* blir stykket opp og formulert med en tydelig klang i

stemmen. Denne strukturen i stemmeleie og tempo skaper reaksjoner blant publikum og gjør dem mer mottagelig for budskapet.

Før Obama kommer til siste delen i talen, bruker han tid på å definere amerikanske verdier. Med artikuleringen av disse verdiene, gjør han også et eksempel ut av seg selv, noe som er et forsøk på skape en behagelig sinnstilstand blant tilhørerne;

“(’This) is the meaning of our liberty and our creed, why men and women and children of every race and every faith can join in celebration across this magnificent mall. And why a man whose father less than 60 years ago might not have been served at a local restaurant can now stand before you to take a most sacred oath.” (96-97)

Stemmebruken i starten er taktfull og resonnerer med den sterke barytonstemmen som gjør det behagelig å lytte til. Diksjonen er tydelig og blir forankret av gestikuleringer med hendene som forsterker kommunikasjonen. For å ikke gjøre fremførelsen monoton, senker Obama tonehøyden, men også tempoet betraktelig. Dette gjør Obama for å gi et følelsesmessig uttrykk i anekdoten om seg og sin far, noe som gjør budskapet enda mer overbevisende overfor publikum at han *føler de gjeldende følelser*.

Etter å ha senket tempoet i talen, bygges det i talens avslutning opp til høydepunktet;

”(’America), in the face of (’our) common dangers, in this winter of (’our) hardship, let us remember these timeless words; with hope and virtue, let us brave once more the icy currents, and endure what storms may come; let it be said by our children’s children that when we were tested we refused to let this journey end, that we did not turn back nor did we falter; and with eyes fixed on the horizon and God’s grace upon us, we carried forth that great gift of freedom and delivered it safely to future generations.” (104).

I uttalen av ”America”, rettes en finger mot publikum for å gjøre avstanden mindre, men også gi følelsen av at han adresserer dem på tomannshånd. Dette blir forsterket av trykket som legges på ordet ”our”. Stemmeleiet senkes igjen, før tempoet og trykket stiger når han drar på ordet ”refused” for å vektlegge betydningen av deres videre ”demokratiske reise”. Bruken av stemme og intonasjon, samt variasjon av tonefall og nøytral gestikulering, forsterker budskapets kraft.

4.2.2 Donald Trump

Mens Donald Trump blir introdusert, stiger jubelen blant de fremmøtte. Mens han mottar applaus, strekker Trump ut hånden og gir ”tommel opp” og gjør tegn med leppene som antyder at han sier ”Thank you”. Når jubelen etter hvert senker seg, innleder Trump talen;

“Chief Justice Roberts, President Carter, President Clinton, President Bush, President Obama, fellow Americans, and people of the world: thank you.” (1).

Ordene uttales mens blikket er fast fokusert på hva som tilsynelatende må være teleprompteren, men Trump snur seg mot publikum på ”thank you”, hvor han også nøytralt gestikulerer med høyrehånden. Dette skaper en følelse av at Trump er avslappet og har kontakt med publikum.

Gestikuleringen og kroppsspråket til Trump er på sitt aller tydeligste når han henvender seg til eller omtaler *folket*;

“We, the citizens of America, are now joined in a great national effort to rebuild our country and to restore its promise for all of our people.” (2).

Øyekontakten med publikum virker å være manglende siden Trump tilsynelatende leser rett av teleprompteren, men hans toneleie sakkess ned på ”*all of our people*”, hvor også fingeren rettes i været og ender opp med å pekes mot publikum på slutten. Dette skaper et inntrykk av at Trump snakker direkte til folket.

Variasjonen i tonefallet er også et retorisk verktøy Trump bruker når han adresserer publikum;

“...today we are not merely transferring power from one Administration to another, or from one party to another – but we are transferring power from Washington, D.C. and giving it back to (‘you), the People.” (11).

Med en lav og rolig, men tydelig diksjon, stiger tonefallet på slutten. Gestikuleringen med armene er også mer aktiv og enda hardere i måten han peker mot publikum. Dette gir en mer effektiv kommunikasjon ved at det gir større inntrykk og engasjerer publikum.

Om lag fjerdedel ut i talen, skiftes tempoet, men kommer til uttrykk gjennom en betydelig følelsesmessig struktur;

“Americans want great schools for their children, safe neighborhoods for their families, and good jobs for themselves. These are just and reasonable demands of righteous people and a righteous public.” (28-29).

I den andre setningen hvisker nærmest Trump ordene til publikum. Endringen i volumet og tonefargen gjør talen mindre monoton. Dette understreker poenget Trump artikulere for publikum. Men med denne intime teknikken utvises det også sympati, noe som medfører at publikum overbevises i tanken om at de føler seg anerkjent og *sett*.

Å forandre på klangkvaliteten er et virkemiddel som brukes for å ikke bare forhindre monotoni, men også til å formulere argumenter på vonde temaer;

*“...and the crime and the gangs and the drugs that have stolen too many lives and robbed our country of so much unrealized potential.
(‘This) American carnage (‘stops) right here and (‘stops) right now.” (30-31)*

I første setningen går Trump opp og ned i måten han formulerer seg på, tydelig oppgitt over situasjonen bildet han maler for publikum. For å overbevise tilhørerne, setter han trykk på enkelte nøkkelord i siste setning og forsterker det med gestikulering og peking av fingre for å engasjere, men også overbevise publikum vedrørende hans eget engasjement.

Midtveis i talen, kommer Trump til hva han selv definerer som kjernen i sitt budskap;

“From this day forward, it’s going to be (‘only) America (‘First). America (‘first).” (45-46).

Stemmebruken som stiger i dette tilfeller, benytter Trump for å øke spenningen til publikum og dermed effektivisere kommunikasjonen. Med meget aktiv gestikulering og fingerpek, forankres dette som et viktig poeng, og med dens kraft er den et forsøk på å overbevise publikum om å forenes bak visjonen.

Etter å ha senket tempoet inn mot talens avslutning, leverer Trump sine siste appeller med høy intensitet;

“Together, We Will Make America (‘Strong) Again.

We Will Make America (‘Wealthy) Again.

We Will Make America (‘Proud) Again.

We Will Make America (‘Safe) Again.

And, Yes, Together, We Will Make America (‘Great) Again.” (85-90)

I det avgjørende øyeblikket som er hans avsluttende del av talen, heves stemmen gjennom hele appellen, men går enda høyere når slagsetningene treffer nøkkelordene ”*strong*”, ”*wealthy*”, ”*proud*”, ”*safe*” og ”*great*”. Trump bruker tilsynelatende teleprompteren aktivt på bakgrunn av tidvis mangel på øyenkontakt med publikum. Men til tross for en tilsynelatende mangel på øyenkontakt, forsterkes budskapet ved at det tilegnes aktive håndbevegelser for å overbevise publikum og skape engasjement.

4.3 De retoriske bevismidler

I denne delen av oppgaven, vil de retoriske bevismidlene *ethos*, *pathos* og *logos*, brukt av Barack Obama og Donald Trump i deres innsettelsestaler, bli analysert, før det til slutt vil gjennomført en sammenligning.

4.3.1 Obamas Ethos-appeller

Gjennom å appellere til publikum ved å variere mellom å vise god moral og velvilje, men også gjennom å opptre formelt, etablerer Obama en sterk *ethos* gjennom sin tale. Denne variasjonen er tydelig helt når man leser innsettelsestalens innledning;

"My fellow citizens: I stand here today humbled by the task before us, grateful for the trust you have bestowed, mindful of the sacrifices borne by our ancestors. I thank President Bush for his service to our nation, as well as the generosity and cooperation he has shown throughout this transition."

Først henvender Obama seg til det amerikanske folk ved å sidestille seg med dem når han betegner dem som sine *medborgere*, før han tar seg tid til å vise sin respekt ovenfor forhenværende president, George W. Bush. Innledningsvis har Obama utøvd en formell og ydmyk tone. Den gjenspeiles også i hans neste avsnitt;

"Forty-four Americans have now taken the presidential oath. The words have been spoken during rising tides of prosperity and the still waters of peace. Yet, every so often the oath is taken amidst gathering clouds and raging storms. At these moments, America has carried on not simply because of the skill or vision of those in high office, but because We the People have remained faithful to the ideals of our forbearers, and true to our founding documents."

Obama har dermed innledningsvis allerede vist velvilje blant folket ved at han identifiserer seg som deres felles medborger ved å underspille rollen som president, noe som viser nærhet til lytterne. Obama fortsetter i det samme sporet ved å hylle *folket* for deres trofasthet overfor grunnlovens idealer, fremfor å glorifisere visjonene eller evnene til dem i statsapparatet. Dette er prov på en folkelig manøver hvor formålet er å projisere en følelse av felleskap.

"*We the People*", er i tillegg en referanse til den amerikanske grunnlovens innledning, noe som gjør setningen enda mer virkningsfull med tanke på at han tross alt snakker *om* folket og ikke *til* dem. Måten dette blir formulert på, viser at Obama er kompetent på grunnlag av hvordan han uttaler seg og siterer grunnloven, men også dydsfull i måten han tiltaler publikum.

Tonen som gjenspeiles fra innledningen, skifter drastisk fra å være en ydmyk takknemlighet til å bli en påminner om de problemene som nasjonen står overfor. I kjølvannet av den startende finanskrisen, påpeker Obama at det er kritiske tider; "*That we are in the midst of crisis is now well understood...Homes have been lost; businesses shuttered.*". Avslutningsvis følger han opp med en betryggende appell;

”Today I say to you that the challenges we face are real. They are serious and they are many. They will not be met easily or in a short span of time.

But know this, America: They will be met.”

Som en sterk leder, erkjenner Obama problemene landet står overfor når han adresserer dem, og han gjør det med en overbevisende tyngde i stemmen som oppildner tilskuerne med den tro om at han er fast bestemt på å gjøre noe med det. Det som tilsynelatende virket som en klagesang over situasjonen, er med et par røstfulle ord av selvtillit, blitt forvandlet til en optimisme om at det vil komme bedre tider med en ny ledelse - klar for handling. Uten tåkefulle ord eller klisjéfulle begrep, viser Obama tillit ved å påpeke det åpenbare, og styrke i hans overbevisende engasjement. Troen på at han er oppriktig, styrkes også ved at han er ærlig i hvordan situasjonen fremstår, noe som i tillegg bygger videre på hans tilsynelatende ærgjerrige karakter. Trykket som vektlegges sentrale ord og deler av setningen, tydeliggjør at Obama er oppriktig siden han får det til å føles *ektefølt* gjennom de retoriske grepene han foretar seg; han mener *virkelig* hva han sier.

Den samme karakterstyrken projiserer Obama når han senere henvender seg til andre folkevalgte, som han selv, men også til alle ansatte i det statlige og føderale byråkratiet med en påminnelse;

”And those of us who manage the public's dollars will be held to account — to spend wisely, reform bad habits, and do our business in the light of day — because only then can we restore the vital trust between a people and their government.”

Utsagnet er ikke tilfeldig. Det bygger på befolkningens uro over situasjonen som har utspilt seg - en situasjon Obama har registrert og herved adresserer. Det er en kritikk av tidligere administrasjoner, og hvor Obama uttaler behovet for at ansvaret deres må være å opptre så transparent som mulig - for å kunne tjene *folket* på best måte, men også restaurere tillitsforholdet dem imellom. Toneleiet som går ned på ”*bare da*”, understreker hvor viktig han anser det som sin oppgave å bringe folket og dens ledere nærmere hverandre ved å føre en transparent politikk.

Obama viser i tillegg en trygghet i måten han henviser til grunnlovsfedrenes verdier og idealer som nærmest et bevis på amerikansk suverenitet;

”As for our common defense, we reject as false the choice between our safety and our ideals. Our Founding Fathers, faced with perils we can scarcely imagine, drafted a charter to assure the rule of law and the rights of man, a charter expanded by the blood of generations. Those ideals still light the world, and we will not give them up for expedience's sake.”

Her trekker Obama inn den amerikanske grunnloven ved å sitere dens innledning ”*our common defense*”, noe han gjør med stor autoritet på grunn av hans bakgrunn som advokat – utdannet fra Harvard, samt tidligere foreleser i statsrett ved universitetet i Chicago (Miller, 2008, 28.03). Obama krever ikke en økt ethos blant publikum ved å bevisliggjøre at han er en person med dyptgående kunnskap om grunnloven, men som beskrevet i teorikapitlet, baserer også ethos seg på de forutgående inntrykk som publikum har av taleren, og Obamas bakgrunn er allment kjent. De grunnlovsmessige idealene fremhever Obama som noe der har vært en moralsk veiviser når det kommer til samfunnets demokratiske utforming ved å omtale dem som idealer der fortsatt er rådende for resten av verden. Dette er den amerikanske idéen og det er noe Obama - om mulig – setter aller høyest. Dette uttrykkes også i videre avsnitt;

”And so, to all other peoples and governments who are watching today, from the grandest capitals to the small village where my father was born: know that America is a friend of each nation and every man, woman, and child who seeks a future of peace and dignity, and that we are ready to lead once more.”

Ved å nekte for at man må velge mellom ens sikkerhet eller dets idealer, for så å trekke frem sin egen familiehistorie om en far - opprinnelig var fra Kenya – som et eksempel, representerer Obama seg selv som et produkt av et lands humanistiske verdier. Vektleggingen av deres vilje til å lede an på nytt, belager seg på at USAs diplomati skal øke graden av samarbeidsvillighet mellom alle som kjemper mot urettmessighet.

De videre idealene og prinsippene grunnloven står for, fremhever også Obama som iboende alle de tidligere amerikanske generasjonene i deres utfordringer gjennom historien;

”They understood that our power alone cannot protect us, nor does it entitle us to do as we please. Instead, they knew that our power grows through its prudent use; our

security emanates from the justness of our cause, the force of our example, the tempering qualities of humility and restraint. We are the keepers of this legacy. Guided by these principles once more, we can meet those new threats that demand even greater effort — even greater cooperation and understanding between nations. We will begin to responsibly leave Iraq to its people, and forge a hard-earned peace in Afghanistan.”

Hva dette lengre avsnittet tilsier, kan forstås som *én* forståelse av hva Obama forbinder med det som er blitt kalt for amerikansk eksepsjonalisme. For Obama er ikke det den økonomiske eller militære makten, men for å parafrasere ham; ”*the justness of our cause, the force of our example...*”, forstått som demokratiet, menneskerettigheter og verdier som har blitt ført videre siden undertegnelsen av USAs grunnlov. Denne *arven* som han kaller det, er kjennetegnet på deres styrke – i møte med verdens udemokratiske trusler. Her nevner også Obama hvordan USA som nasjon må vende tilbake til prinsippene vedrørende tilbakeholdenhet og ydmykhet – en implisitt kritikk av hvordan den tidligere administrasjonen uforsvarlig invaderte Irak i troen om å finne kjernefysiske våpen - noe som ikke var tilfellet. Til tross for dette, signaliserer Obama en viss ansvarsfølelse over situasjonen, ved å si at tilbaketrekningen fra Irak må skje på en ansvarlig måte. Ved å uttrykke at en *ansvarlig tilbaketrekning*, er hva som må til, erkjenner Obama utfordringene det vil ha for USAs rykte, men også som nasjon å forlate regionen man har invadert – *uten* å forsøke å bedre situasjonen man har forårsaket på egenhånd. Dette viser en karakter siden det handler om å ta en upopulær avgjørelse som kanskje kan fremmedgjøre deg fra enkelte, men viser også en etikk som forplikter deg til å ta ansvar.

USA, som nasjon, kan på mange måter sies å være en kulturell smeltedigel, et resultat av århundrer med en høy grad av innvandring. Dette gjør Obama også et poeng av;

”For we know that our patchwork heritage is a strength, not a weakness. We are a nation of Christians and Muslims, Jews and Hindus — and nonbelievers. We are shaped by every language and culture, drawn from every end of this Earth.”

Når Obama omtaler deres kulturelle arv som en styrke i seg selv, er det en måte å vise god moralsk karakter, ved at man anerkjenner nasjonen som noe der er utformet av disse kulturelle betingelsene. I tillegg anerkjennes det amerikanske folk som tilhørende det kristne,

jødiske, muslimske, hinduistiske og de ikke-troende samfunn i det samme avsnittet, noe som gir en økt grad av respekt for hverandre - til tross for ulikhetene. Resultatet det medfører å henvise til ulike grupper, men samtidig definere dem som kjennetegnet på hva som er nasjonens styrke, er både samlende og inkluderende. Her utøver Obama velvilje og forståelse for de religiøse minoritetene, men ved å nevne ikke-troende i samme åndedrag, legitimerer Obama en voksende gruppe i USA, til tross for at 40% av den amerikanske befolkningen mener det er for lite religiøs diskusjon tilknyttet den amerikanske politikken (Pew Research Center, 2016).

Det er ikke bare trossamfunnene innad USA som blir henvendt, men også et retorisk publikum i den muslimske delen av verden;

”To the Muslim world, we seek a new way forward, based on mutual interest and mutual respect.”

Denne retoriske håndsuttrekningen viser en forståelse av at dialog og diplomati er eneste fremgangsmåten for å sikre en bedre fremtid for både Vesten og den muslimske verdensdelen. Obama nevner ikke overtredelser begått av den amerikanske statsmakten eller radikal islamsk terrorisme. Ei heller blir det gitt en følelse av moralsk overlegenhet. Obama baserer derimot veien fremover som noe der må baseres på *felles* interesser og gjensidig respekt, og dermed oppleves retorikken mer effektiv i den løsningsorienterte måten han argumenterer på.

Hvor Obama tydelig fører en linje med kommunikativ velvilje i enkelte tilfeller, viser han en streng og prinsippfast tone rettet mot dem han anser som udemokratiske statsledere;

”To those leaders around the globe who seek to sow conflict, or blame their society's ills on the West — know that your people will judge you on what you can build, not what you destroy.

To those who cling to power through corruption and deceit and the silencing of dissent, know that you are on the wrong side of history; but that we will extend a hand if you are willing to unclench your fist.

To the people of poor nations, we pledge to work alongside you to make your farms flourish and let clean waters flow; to nourish starved bodies and feed hungry minds.”

Ethos og logos henger sammen (Kjeldsen, 2015, s. 135), og i dette tilfellet styrkes Obamas ethos av at han utøver en enthymemisk argumentasjonsform i måten han utfordrer dem som neglisjerer sine egne samfunn. Obama gjør dette med den logiske tankegangen om at deres anseelse vil bli bedømt av deres egen fremgang – ikke deres ødeleggelser av andre. Hva dette også gjenspeiler, er de kriteriene Obama vet med sikkerhet at det amerikanske folket vil bedømme ham selv ut i fra. Dette er tross alt en selvfølge for et velfungerende demokrati, men Obama styrker sin egen kredibilitet ved å poengtere det, uansett hvor åpenbart det enn måtte være. Dette medfører at han fremtrer ansvarlig og ambisiøs ovenfor publikum.

”...*We will extend a hand if you are willing to unclench your fist*”, er en konnotasjon som vekker de tankene man har til fred og fordragelighet. Obama kunne ha uttrykt det enklere ved å si rett frem at han er villig til å forsøke veien til fred så lenge motparten også er det, men istedenfor velger han en mer kreativ måte å uttale seg på. Dette metaforiske språket får det til å føles mer ektefølt, men det gir også tilhøreren en følelse av at retoren er veltalende, pragmatisk og kompetent i måten han uttrykker seg på.

Obama bruker også et billedlig språk i den tredje henvendelsen for å kunne mer effektivt formidle sitt budskap overbevisende, noe lovnaden om å *føre sultne hjerner* er et eksempel på. Denne oppdelingen av argumentasjon er heller ikke tilfeldig. I den første henvendelsen utfordrer Obama ledere til å regelrett ransake deres moralitet på bakgrunn av hans prinsipper for et produktivt samfunn. Deretter følger han opp med en imøtekommenhet, noe som viser karakter i måten han ser det nødvendig å kunne forhandle om hva som er den rette veien å gå fremover. Avslutningsvis finner vi den humanistiske tankemåten til Obama, og som på mange måter sementerer de forutgående argumentene hans som rettmessige. Når Obama tar steget utenfor den amerikanske landegrensen i hans løfte om å bidra til andre samfunns fremgang, har han også bevisliggjort hans gode hensikter.

4.3.2 Trumps ethos-appeller

En del av målet med en innsettelsestale er å forene landet under ledelsen av en nyvalgt president. Donald Trump legger vekt på dette i sin innledning av talen;

”We, the citizens of America, are now joined in a great national effort to rebuild our

country and to restore its promise for all of our people.

Together, we will determine the course of America and the world for many, many years to come.

We will face challenges. We will confront hardships. But we will get the job done.

Every four years, we gather on these steps to carry out the orderly and peaceful transfer of power, and we are grateful to President Obama and First Lady Michelle Obama for their gracious aid throughout this transition. They have been magnificent. Thank you.”

Med ”*We, the citizens of America*”, fastslår Trump fra talens start at han tilhører folket og er en av *dem*, og vektleggingen av at den nye ledelsen ser som mål å stake ut kursen for USA *sammen*, gir folket en økt følelse av å bli inkludert. Når Trump inkluderer publikum som en deltagende part i arbeidet for å endre nasjonen til det bedre for alle, forsøker han å overbevise folket ved å vise god hensikt. Trumps ethos styrkes også i den formelle måten han henvender seg til tidligere ikke bare tidligere president Obama, men også hans kone, Michelle. Henvendelsen gir også uttrykk for en ydmyk holdning i form av den takknemlige måten han sier det på.

Det amerikanske folket som *helhet* spiller en helt sentral rolle gjennom hele innsettelsestalen, noe som er tydelig ut i fra hvor hyppig Trump understreker hvilken rolle hans embete og myndighetene skal spille for *dem*;

”At the center of this movement is a crucial conviction: that a nation exists to serve its citizens. Americans want great schools for their children, safe neighborhoods for their families, and good jobs for themselves.

These are just and reasonable demands of righteous people and a righteous public,...”

Argumentasjonen som utspiller seg er fornuftsbasert og fungerer for tilhørerne som en indikator på at Trump har gode intensjoner. Når selv det åpenbare, slik som ønsket om gode skoler, jobber og trygge nabolag, tilegnes enhver amerikaner, overbevises dem av hans velvillige kommunikasjon og sympatiske fremtreden.

For å etablere troverdighet og tillit, adresserer Trump seg til publikum på et personlig nivå;

“The oath of office I take today is an oath of allegiance to all Americans.”

Og;

“I will fight for you with every breath in my body – and I will never, ever let you down.”

Jeg-formen i appelleringen til publikum brukes for å skape en direkte kommunikasjon for å overbevise lytteren om at presidenten snakker til dem *personlig*. Det samme virkemålet er ”dere” ment å ha. Den enkle og korte stilen er simplistisk i måten den blir levert på, men der hvor den mangler et krydret språk, kan den også oppleves som folkelig. Dette bidrar til å styrke Trump som autentisk ovenfor deler av sitt publikum.

Trump benytter innsettelsestalen som en anledning til å vise karakter gjennom en tilbakeholdenhet ovenfor enkelte, men samtidig uttrykke samarbeid mellom både forhenværende og fremtidige allierte;

“We do not seek to impose our way of life on anyone, but rather to let it shine as an example. We will shine for everyone to follow.

We will reinforce old alliances and form new ones – and unite the civilized world against radical Islamic terrorism, which we will eradicate completely from the face of the Earth.”

Den tilbaketrukne rollen Trump antyder at han vil følge, står i kontrast til hva Obama antydte at USA måtte utgjøre for deler av den udemokratiske verdenen, men er samtidig et uttrykk for gode intensjoner i form av villigheten til å etablere nye relasjoner. Men, hva dette viser er også en antydning av at Trump ilegger seg ethos ved å påberope den forekommende utryddelsen av islamsk terrorisme, ved å forene den ”siviliserte verden” i kampen mot den. Dette er et uttrykk for å vise en sterk og handlekraftig karakter, noe som kan oppleves som effektivt på enkelte, men også kontraproduktivt på andre.

Ved å vise til amerikaneres forskjell i hudfarge som noe der ikke er avgjørende for din amerikanske identitet, viste Trump gode intensjoner mot amerikanske minoriteter og et fargerikt felleskap, men dette ble også formulert på en militant måte;

”It is time to remember that old wisdom our soldiers will never forget: that whether we are black or brown or white, we all bleed the same red blood of patriots, we all enjoy the same glorious freedoms, and we all salute the same great American Flag.”

Det er kun dette eksempelet som gir uttrykk for en anerkjennelse av USAs mangfold av sammensatte og diverse etnisiteter, men dette eksemplifiseres gjennom en populistisk ordlyd av *soldater, blod, patrioter og det amerikanske flagget* for å vise et sterkt *image*.

4.3.3 Obamas pathos-appeller

I løpet av sin innsettelsestale brukte Obama en stor variasjon av pathos-appeller for å bevege og overbevise publikum. Ved flere tilfeller oppstod det også avsnitt hvor følelsesmessige appeller som baserte seg på bibelske vers, samtidig ble lagt frem og bevisliggjort med enten sunn fornuft eller rettslige dokumenter, som i dette tilfellet;

”We remain a young nation, but in the words of Scripture, the time has come to set aside childish things. The time has come to reaffirm our enduring spirit; to choose our better history; to carry forward that precious gift, that noble idea, passed on from generation to generation: the God-given promise that all are equal, all are free, and all deserve a chance to pursue their full measure of happiness.”

Bibelreferansen, *”The time has come to set aside childish things”*, stammer fra Markusevangeliet (1:15), hvor Jesus skal ha forkynt evangeliet i Galilea, og lyder; *”Tiden er inne, Guds rike er kommet nær. Vend om og tro på evangeliet!”*. Obama vender seg altså til bibelen, for så å proklamere at det nå er *deres* tid til å velge *sin bedre historie*, før han avslutningsvis refererer til det aspektet som sikrer hver enkelt person sine grunnlovsmessige rettigheter. Innledningens religiøse og abstrakte tankegang om hvorvidt man bør *velge* sin bedre historie, brukes som et verktøy i vekkelsen av publikums følelser, men blir enda mer effektiv etter som den samsvarer med den kognitive fornuften som grunnloven speiler.

Det kommer tydelig til uttrykk at Obama anser det som viktig å erkjenne seg de oppofrelsene tidligere generasjoner har gjort for å forme USA, men også viktigheten av å forstå deres forskjellige kamper, samt minnet om dem;

"For us, they packed up their few worldly possessions and traveled across oceans in search of a new life.

For us, they toiled in sweatshops and settled the West; endured the lash of the whip and plowed the hard earth.

For us, they fought and died, in places like Concord and Gettysburg; Normandy and Khe Sanh."

Verktøyet Obama bruker for å betone viktige aspekter, slå fast poengene sine og lage tydelige bilder, er ofte med tretallsuttrykk (Leanne, 2009, s. 105-106), slik som i dette tilfellet. Obama appellerer til lytterens følelser når han identifiserer *hvem* som har måttet ofre *hva* for nåtidens amerikanere gjennom historien, ved å starte alle tre setningene med *"for us"*, noe som forsterker virkningen av hans tale.

Dette avsnittet gjenspeiler også et forsøk på å etablere en stolthet over hva de har utrettet, men også hvor langt de har kommet; fra immigranten med få eiendeler som bega seg ut på en søken etter et bedre liv, til jordbruk- og industriarbeideren og til de afro-amerikanske slavene som led under piskeslag og undertrykkelse.

Concord er en referanse til de som døde i den første fasen av den amerikanske uavhengighetskrigen. Herfra går det en rød tråd fra USAs borgerkrig, til 2.verdenskrig og frem til Vietnamkrigen. Khe Sanh, et blodig slag under Vietnamkrigen blir interessant nok bemerket, slik som de *nødvendige* krigene hvor formålet var mer edelt; nemlig å bli kvitt slaveriet eller bekjempe nazismen. Om benevnningen av Khe Sanh er et utslag av *etnosentrisme*, altså en forherligelse av ens egen kultur – uten bevisst forståelse av den (Kjeldsen, 2015, s. 315), virker derimot lite sannsynlig siden den åpenbart kritikkverdige anekdoten om slaveri, også er nevnt i samme avsnitt. Formålet virker heller som å vekke følelsene til lytterne, gjennom forståelsen av å minne hver enkelt som har bygget, ofret eller måttet hengi seg til noe større en seg selv; idéen om USA.

Tanken, idéen og verdiene USA består av, men også har vært fundamentalt avhengige av gjennom sin nasjonale historie, kategoriserer Obama som; *"...honesty and hard work, courage and fair play, tolerance and curiosity, loyalty and patriotism..."*. Disse verdiene, samt folkets

vilje til å gi seg hen til noe større enn seg selv, er en del av oppbyggingen til det som kulminerer med en sterk emosjonell appell fra Obama;

”This is the price and the promise of citizenship.

This is the source of our confidence — the knowledge that God calls on us to shape an uncertain destiny.

This is the meaning of our liberty and our creed — why men and women and children of every race and every faith can join in celebration across this magnificent mall, and why a man whose father less than sixty years ago might not have been served at a local restaurant can now stand before you to take a most sacred oath.”

Tretallsuttrykket bidrar til å skape fremdrift, men dens funksjon er til for å gjenta de viktige aspektene og sørge for at virkningen av dem blir gjenstand for en enda større emosjonell reaksjon. Dog, det mest hjertefølte er hvor Obama bruker sin afroamerikanske fars røtter som en anekdote på hvor langt USA har kommet. Ved å veve inn forferdelige historiske fakta, for så å snu det til noe positivt, beveges publikum i enda større grad. Når Obama bruker seg selv som eksempel, gjøres det ikke på en pompøs eller selvforherligende måte, men det kommer naturlig. Personifiseringen gir tilhørerne en nærhet til sin president og opphever de skillelinjene man kanskje har til mennesker i slike posisjoner. Dette styrker også de positive følelsene man får til Obama som menneske og han oppleves overbevisende.

Innsettelsestalen, slik som de fleste seremonielle taler, avsluttes med lengre referanser til historiske passasjer, med den tanken om at det skal gi utslag av positive tanker til håp, patriotisme og glede;

”In the year of America's birth, in the coldest of months, a small band of patriots huddled by dying campfires on the shores of an icy river. The capital was abandoned. The enemy was advancing. The snow was stained with blood. At a moment when the outcome of our revolution was most in doubt, the father of our nation ordered these words be read to the people: “”Let it be told to the future world that in the depth of winter, when nothing but hope and virtue could survive that the city and the country, alarmed at one common danger, came forth to meet it.””

Obama tar lytterne med tilbake til 1776, året som var med på å definere USA til hva det er i dag. Med svært billedlige beskrivelser gis publikum stor påvirkning til å danne seg bilder av hendelsen og på denne måten styrke følelsene tilknyttet deres historie og kulturarv.

Landsfaderen, George Washington, er en historisk skikkelse som amerikanere har stor kjennskap til, men også en figur man assosierer med deres *frihet*, noe som bidrar til å bevege publikum.

Sitatet som leses opp er derimot ikke George Washingtons egne ord, men stammer fra Tom Paines pamflett, kalt *The Crisis* (Nichols, 2009, 20.01). Hva sitatet skaper, er håp og optimisme uansett hvor små marginene mellom suksess eller fiasko måtte være. Håp om at finanskrisen og de utfordringene det medfører, kan løses. Optimisme i tanken om at by og land vil stå sammen i deres felles utfordringer.

Siteringen av Tom Paine er hva Obama bruker som bevis i måten USA må stå samlet på, men også for å konstruere sin endelige appell til folket;

"America, in the face of our common dangers, in this winter of our hardship, let us remember these timeless words. With hope and virtue, let us brave once more the icy currents, and endure what storms may come. Let it be said by our children's children that when we were tested we refused to let this journey end, that we did not turn back nor did we falter; and with eyes fixed on the horizon and God's grace upon us, we carried forth that great gift of freedom and delivered it safely to future generations. Thank you. God bless you."

"Our journey", som Obama uttaler her, er også tilstedeværende i andre deler av talen. Denne *reisen* er et uttrykk for *demokratiets reise*. Den er tanken om frihet og de demokratiske idealer, og den er hans syn om at det er skjøre verdier som hele tiden må bygges videre, men også *konservere* og *forsvare*. I dette synet er også en følelse av fellesskap ved at folket ikke bare blir inkludert til ta del i dette arbeidet, men at det er en nødvendighet. Obama uttrykker dette gjennom setninger som "*our common dangers*" og "*our children's children*", for å skape det fellesskapet og de emosjonelle båndene. Ved å vise til grunnloven og demokratiets idealer og prinsipper, vekkes også følelsene til publikum, og de blir overbevist om at dette er noe det er verdt å holde fast ved.

4.3.4 Trumps pathos-appeller

Innsettelsestalen til Donald Trump bærer tydelig preg av følelsesmessige appeller for å overbevise publikum, men i flere tilfeller kommer de til uttrykk gjennom enten nasjonalistiske eller populistiske måter for å overbevise tilskuerne på;

”For too long, a small group in our nation’s Capital has reaped the rewards of government while the people have borne the cost.

Washington flourished – but the people did not share in its wealth.

Politicians prospered – but the jobs left, and the factories closed.

The establishment protected itself, but not the citizens of our country.

Their victories have not been your victories; their triumphs have not been your triumphs; and while they celebrated in our nation’s Capital, there was little to celebrate for struggling families all across our land.”

Trump setter ”eliten” og politikerne opp mot resten av den amerikanske befolkningen og setter dermed publikums følelser i sving. Med utsagn som ”politikere nøt en oppblomstring, men jobbene forsvant og fabrikkene stengte”, ”etablissementet beskyttet seg selv, men ikke det amerikanske folket”, blir mennesker delt inn i grupper som enten seiersherrer eller tapere. Dette bidrar til å skape politikerforakt, apati og sinne mot enkelte, noe som utnyttes til oppbyggingen av det neste avsnittet;

”That all changes – starting right here, and right now, because this moment is your moment: it belongs to you.

It belongs to everyone gathered here today and everyone watching all across America.

This is your day. This is your celebration.

And this, the United States of America, is your country.”

Hvor formålet først var å skape en fortvilet stemning i starten, er det i dette tilfellet en optimisme å spore. Trump nevner aldri seg selv, men legger all vekt på betydningen valgresultatet har for folket, samtidig som han peker aktivt ut mot folkemengden for å forsterke dette inntrykket. Følelsen man skal sitte igjen med som tilhører, er en lettelse og positivitet i håpet om at det er dem som er i høysetet nå – ikke etablissementet.

For å nå frem til sitt publikum, skildres ikke bare politiske organ med harde ordelag, men også institusjoner og samfunnstilstander skapes det en frykt for;

”Mothers and children trapped in poverty in our inner cities; rusted-out factories scattered like tombstones across the landscape of our nation; an education system, flush with cash, but which leaves our young and beautiful students deprived of all knowledge; and the crime and the gangs and the drugs that have stolen too many lives and robbed our country of so much unrealized potential.

This American carnage stops right here and stops right now”

Dette er en *voldsom* portrettering av USA. Trump beskriver mødre og deres barn som fanget i byenes fattigdom, samt fabrikker spredt som gravsteiner over hele landet. Disse beskrivelsene er meget billedlige og assosiasjonene man får av gravsteiner gjør det hele mer effektivt. Det samme gjelder i eksempelet om mødre og barn, fordi disse eksemplene vekker større følelser enn hva tilfellet hadde vært om eksempelet var en middelaldrende mann.

Utdanningssystemet beskrives nærmest som en pyramidesvindel; fulle av penger, men etterlater sine studenter uten noen form for kunnskap. Resultatet av denne negative fremstillingen er med på å svekke både tilliten og omdømmet til viktige institusjoner, samt anerkjennelsen av en utdanning. Mot slutten blir temaer med svært negativt ladde assosiasjoner, slik som gjenger, kriminalitet og narkotika nevnt. Trump oppsummerer med å kalle det for et *blodbad* – med det formålet om å vekke både sinne og frykt, noe som er sterke emosjonelle appeller i et forsøk på å overtale folket.

I stedet for anekdotiske bemerkninger om amerikanske verdier, dets mangfold eller potensial for å skape følelsesmessige reaksjoner fra publikum, bygger Trump i større grad på håndfaste verdier – ikke *abstrakte* verdier. Dette kommer til uttrykk i form av følelsene tilknyttet materielle ting som penger, industri og militæret;

“For many decades, we’ve enriched foreign industry at the expense of American industry;

Subsidized the armies of other countries while allowing for the very sad depletion of our military;

We’ve defended other nation’s borders while refusing to defend our own;

And spent trillions and trillions of dollars overseas while America's infrastructure has fallen into disrepair and decay.

We've made other countries rich while the wealth, strength, and confidence of our country has dissipated over the horizon."

Trump maler et dystert og dystopisk bilde av USA med dette utsagnet for å overbevise befolkningen om at de har noe å være sinte for. Her omtales militæret som noe der er i en "trist" og "utarmet" tilstand, men også at de har forsvart andre lands grenser mens de har nektet å forsvare seg selv. Det hevdes også at bistanden til utlandet har vært "trillioner på trillioner av dollar". Dette sier han til tross for at USA i eksempelvis 2010, brukte 20,1% av sitt statsbudsjett (nest høyeste utgiftspost) på sitt eget militære forsvar, og 0,9% i utviklingshjelp - av sitt totale budsjett på 3,5 billioner dollar (Jackson, 2011, 15,07). I følge en lignende undersøkelse av 2014-budsjettet, viser det seg at kun 0,9% og 0,16% gikk til utviklingshjelp og utenlandsk militærhjelp – av et totalt 3,8 billioner dollar statsbudsjett (Robertson, 2016, 20,04). Selv om noe av dette enten er overdrivelser eller løgn, er det et forsøk på å skape harme over USAs tidligere politikk gjennom å portrettere landet som i "forfall" og en nasjons "styrke", "selvtillit" og "rikdom" som forsvunnet over *horisonten*.

For å svare på de utfordringene Trump anser som et resultat av feilslått utenrikspolitikk, fremmes det en isolasjonistisk agenda for å styrke det patriotiske følelsesaspektet hos tilhørerne;

"We assembled here today are issuing a new decree to be heard in every city, in every foreign capital, and in every hall of power.

From this day forward, a new vision will govern our land.

From this day forward, it's going to be only America First. America first."

Etter flere avsnitt hvor Trump feller en knusende dom over hvor forferdelig tingenes tilstand er i USA, leverer han en pathos-appell basert på en nativistisk holdning om at *kun* USA vil gjelde fremover. Dette gjentar han to ganger etter hverandre i et forsøk på å forankre hans politikk som en forståelse av at dette er hans mantra, men også for å vekke de nasjonalistiske holdningene i folket. Slogordet "*America First*" kan også spores til den private organisasjonen Amerika-først-komiteen, som ble støttet av isolasjonister med det formål om å hindre amerikansk deltagelse i 2. verdenskrig (Sirevåg, 2017, 30.03). Dette sammenfaller med

den isolasjonistiske lederstilen som Trump forfekter, men som virker å ha grobunn i de dypere patriotiske følelsene.

For å appellere til publikum emosjonelt, snakker Trump til dem gjennom å formulere seg til dem direkte. ”*I will fight for you*” er et tydelig eksempel på hvor intensjonen er å *snakke til dem* og ikke *tale til dem* for å gjøre det mer personlig og dermed gi tilhørerne en større grad av håp.

”I will fight for you with every breath in my body – and I will never, ever let you down. America will start winning again, winning like never before.

We will bring back our jobs. We will bring back our borders. We will bring back our wealth. And we will bring back our dreams.”

Frykten og sinnet som Trump har uttrykt over landets situasjon, er i flere avsnitt tydelig, men i dette tilfellet uttrykker han en optimisme om forandring og at bedre tider er i emning. For at publikum ikke skal bli apatiske, men likevel kjenne på en ”oss-mot-dem” tilstand, gir Trump en følelse av håp om at Amerika på nytt vil begynne å ”vinne som aldri før”. Hvor det skapes vinnere, skapes det også tapere, og Trumps lovnad om å kjempe for *dem*, er hva som vil være bakgrunnsteppet for deres fremtidige *seire*.

Enthymemisk argumentasjon er en måte Trump benytter for å spille på folks følelser, slik han argumenterer for en patriotisk tilbøyelighet som en nobel holdning;

”At the bedrock of our politics will be a total allegiance to the United States of America, and through our loyalty to our country, we will rediscover our loyalty to each other. When you open your heart to patriotism, there is no room for prejudice.”

Trump understreker at fundamentet politikken deres vil bygges på, skal basere seg på en total hengivenhet til deres land, og at denne lojalitetskontrakten vil gagne felleskapstilhørigheten. Denne enthymemiske argumentasjonen er ikke nødvendigvis sann i ordets rette forstand, men gjentas i hans forsøk på å skape glede over en patriotisk holdning, samt definere patriotisme som noe der ikke har plass til fordommer. Dog, begrepet patriotisme er ikke håndfast, og vil gjerne defineres ulikt av publikum basert på hvem de er, hvor de kommer fra og sine egne opplevelser.

I løpet av innsettelsestalen henvendte Trump seg også til bibelen for å skape glede blant publikum, men dette ble også fremført med et visst nasjonalistisk aspekt;

“The Bible tells us “how good and pleasant it is when God’s people live together in unity.” We must speak our minds openly, debate our disagreements honestly, but always pursue solidarity. When America is united, America is totally unstoppable.”

Referansen stammer fra salmen 133:1 i bibelen og belager seg på å appellere til de religiøse meningsbærerne, men også utøve en form for nestekjærlighet. Viktigheten av å opptre solidarisk, står derimot i kontrast til hans perspektiv; *“America first”*, men tonen som tilskrives de religiøse tankene, virker mer myntet på kristne amerikanere enn å gjelde verdenssamfunnet.

Den avsluttende delen av talen, slik som de fleste innsettelsestaler, var rettet mot publikums følelsesliv. Den oppsummerte også på mange måter hva som var noe av kjernen i talens gjennomgående temaer, nemlig nasjonalisme og urokkelig patriotisme;

*“So to all Americans, in every city near and far, small and large, from mountain to mountain, and from ocean to ocean, hear these words:
You will never be ignored again.
Your voice, your hopes, and your dreams, will define our American destiny. And your courage and goodness and love will forever guide us along the way.
Together, We Will Make America Strong Again.
We Will Make America Wealthy Again.
We Will Make America Proud Again.
We Will Make America Safe Again.
And, Yes, Together, We Will Make America Great Again.”*

I den første inndelingen anerkjennes den amerikanske befolkningens *håp, drømmer, mot, godhet og kjærlighet* som den moralske ledestjernen for den nye administrasjonens visjoner for USA. Fellesskapsfølelsen over at folket og dets ledere skal jobbe *sammen* om dette, gir håp for dem som tidligere har følt seg utelukket fra den offentlige samtalen, men også glede over en tilsynelatende lydhør leder. Dette etterfølges av det velkjente slagordet *“We will make*

America great again” som runges ut fra podium, hvor dens mål er å betone det viktigste temaet og som bidrar til å fokusere publikums oppmerksomhet mot nettopp det. I dette tilfellet suppleres det med med lignende utsagn som å igjen gjøre USA *sterke, rike, stolte og sikre*, for å skape enda større emosjonelle reaksjoner.

4.3.5 Obamas Logos-appeller

I løpet av sin innsettelsestale brukte Obama ved flere anledninger å argumentere for sine synspunkter med logisk resonnering for å overtale publikum, noe tilfellet var i hans svar på hvordan håndteringen av finanskrisens utfordringer må forholde seg;

”We remain the most prosperous, powerful nation on Earth. Our workers are no less productive than when this crisis began. Our minds are no less inventive, our goods and services no less needed than they were last week or last month or last year. Our capacity remains undiminished. But our time of standing pat, of protecting narrow interests and putting off unpleasant decisions - that time has surely passed.”

Her fremmer Obama en kritikk av politikken som har forholdt seg fraværende til de årsakene som var drivkreftene bak finanskrisen. Samtidig argumenter han for løsningen av dens problem, noe vi kan evaluere ut i fra en argumentasjonsmodell. Løsningen som Obama argumenterer for, er påstanden om å forholde seg reaksjonær og belegget er den fortsatt tilstedeværende etterspørselen av USAs varer og tjenester. Hjemmelen er basert på det faktum at de, til tross for krisen, fortsatt er verdens største økonomi og mektigste land. Dette indikerer at de formodentlig har råd, kunnskap og viten til gjennomføringen av de reaksjonære politiske løsningene.

Konkrete eksempler på tiltak det måtte innebære, baserer Obama med logisk resonnering;

”For everywhere we look, there is work to be done. The state of the economy calls for action, bold and swift. And we will act — not only to create new jobs, but to lay a new foundation for growth. We will build the roads and bridges, the electric grids and digital lines that feed our commerce and bind us together. We will restore science to its rightful place, and wield technology's wonders to raise health care's quality and lower its cost. We will harness the sun and the winds and the soil to fuel our cars and

run our factories. And we will transform our schools and colleges and universities to meet the demands of a new age.”

Økonomiens tilstand krever *djerve* tiltak, hevdes det, og dette er et enkeltstående argument som fungerer som en *persuasiv struktur*, fordi det er en immanent holdning som er delt blant tilskuerne. Dette bygges det videre på, med en rekke av strukturerte resonnementer av hensiktsmessige og konkrete tiltak, slik som utbygging av infrastruktur, satsning på vitenskap og teknologisk utvikling. Disse logiske argumentene er overbevisende for publikum, men blir forsterket av at Obama tar utgangspunkt i de innholdsmessige *topoi*, altså de felles ideene og meningene som flere blant publikum deler når det kommer til økonomiens situasjon, men også betydningen av videre satsning på områder som helsevesen, miljø, skolevesen og infrastruktur. Fokuset på anerkjennelsen forskning og vitenskap – nærmest et synonym for logikk – viser fornuftighet, men er også overbevisende med tanke på dens rolle for fremtiden.

I tillegg til å argumentere for løsningen av konkrete problemer, utfordret Obama også dogmatiske holdninger som har vært gjeldende i enkelte politiske- og samfunnsmessige sfærer;

”The question we ask today is not whether our government is too big or too small, but whether it works - whether it helps families find jobs at a decent wage, care they can afford, a retirement that is dignified.

Where the answer is yes, we intend to move forward. Where the answer is no, programs will end.”

Sitatet avslører også et eksplisitt stikk til Ronald Reagans innsettelsestale fra 1981, hvor det berømte sitatet; *”Government is not the solution to the problem, government is the problem.”*, ble uttalt. Dette kan også oppleves som en implisitt kritikk av enkelte i det republikanske partiet og deres ideologiske holdning de siste tiårene til det makroøkonomiske perspektivet, kalt for *trickle-down economics* eller *supply-side economics*. Dette forstås som en idé om at skattelette for bedrifter og de øverste i samfunnet vil generere mer velferd for resten av befolkningen - i form av at det frie markedet stimulerer etterspørsel, produktivitet og jobbvekst (Amadeo, 2017). Den riften Reagan skapte mellom regjeringen og det amerikanske folkets holdning til byråkratiet i sin innsettelsestale fra 1981, må med Obamas logiske argumenter kun forstås som et forsøk på å *lege* den riften. Argumentet angående hvilken rolle

staten må spille når det kommer til å hjelpe mennesker med elementære behov, er hva man anser som elementært for en vestlig stat. Denne entymemiske resonneringen bidrar til å understreke Obamas poeng, men øker også dens overbevisningskraft.

Katalysatoren til hva som forårsaket finanskrisen, antydes som en naturlig konsekvens av statlig deregulering, noe Obama entymemisk argumenterer for, men som også er en logisk forklaring;

”Nor is the question before us whether the market is a force for good or ill. Its power to generate wealth and expand freedom is unmatched, but this crisis has reminded us that without a watchful eye, the market can spin out of control — and that a nation cannot prosper long when it favors only the prosperous.”

Beskrivelsen av finansmarkedets evne til å generere velferd er ikke et sannsynlig premiss, men bevisbart. At dens rolle har vært med på å bidra til kollapsen er også en korrekt gjengivelse, samt rotfestet i tilskuernes forhenværende overbevisning. Obama har herved argumentert for markedets fordeler og ulemper. Dette konnoteres til den rasjonelle tanken om at regulering av slike institusjoner kan rettferdiggjøres, på bakgrunn av at landet ikke kan blomstre, så lenge den bare gagner de allerede velbemidlede.

”Our Founding Fathers, faced with perils we can scarcely imagine, drafted a charter to assure the rule of law and the rights of man, a charter expanded by the blood of generations. Those ideals still light the world, and we will not give them up for expedience's sake.”

Som et verktøy for å overbevise lytterne, argumenter Obama i dette tilfellet for å forene nasjonen, men også ekspandere demokratiet, ved å trekke frem hver enkelt sine grunnlovsmessige rettigheter. Grunnlovens idealer er velkjent, samt tuftet på de humanistiske verdiene som kjennetegner moderne samfunn, noe som gjør det til en akseptert *sannhet* blant den amerikanske befolkningen.

4.3.6 Trumps Logos-appeller

Graden av logisk argumentasjon for å søke sakens iboende rasjonalitet, er i mindre grad fremtredende i Trumps forsøk på å overbevise publikum. Dog, Trumps antydninger angående et profitterende etablissement i Washington er statistisk sett en virkelighet;

*”For too long, a small group in our nation’s Capital has reaped the rewards of government while the people have borne the cost.
Washington flourished – but the people did not share in its wealth.”*

Det gis ingen spesifikke bevis i påstanden, men baserer seg på det premisset at tilskuerne deler, samt har kunnskap til den økende innflytelsen som enkelte organisasjoner, bedrifter og privatpersoner har ovenfor politikere, i form av lobbyvirksomhet og økonomiske valgkampondonasjoner (eks. Citizens United).

Argumentasjonsformen som innsettelsestalen i stor grad baserer seg på, er at den tar utgangspunkt i form av utbredte ideer og meninger som felleskapet har til virkeligheten (topoi);

*”Americans want great schools for their children, safe neighborhoods for their families, and good jobs for themselves.
These are just and reasonable demands of righteous people and a righteous public.”*

Dette er også en persuasiv struktur som forholder seg til et enslig argument som ikke er overordnet et system av flere argumenter og relasjoner, men fordi den er opplagt, holder det med å poengtere det. Dette gir også publikum anledning til å bli overbevist.

De siste tiårene har terrortrusselen mot USA økt, i likhet med andre land. Til tross for utelatelsen angående hvorvidt den ideologiske trusselen burde bli løst ved enten diplomatisk interaksjon eller militær handling, er tanken bak det å etablere bånd til nye nasjoner, et rasjonelt utgangspunkt;

”We will reinforce old alliances and form new ones – and unite the civilized world against radical Islamic terrorism...”

4.4 Sammenligning av retoriske strategier

Frem til nå ha, har den retoriske analysen basert seg på hvilke retoriske strategier og virkemidler Barack Obama og Donald Trump har benyttet for å overbevise sitt publikum. Dette har blitt gjort med deres fremførelse (actio) og de retoriske bevismidlene som utgangspunkt. Det vil i dette delkapittelet derfor foretas en komparativ sammenligning av deres retoriske strategier som helhet.

Obamas fremførelse av sin innsettelsestale, viste seg å inneholde flere momenter av stemmeføring, gestikulering og kroppsspråk. Disse fungerte som retoriske virkemidler og han benyttet seg av dem i stor grad gjennom hele talen – enten de var nøytrale eller mer aktive. Obama varierte mellom tonehøyde, volum, gester og innholdsmettede pauser for å skape følelser og overbevise publikum. Til tross for teleprompter, brukte Obama et aktivt blikk rettet mot publikum for å skape kontakt og virket overbevisende og trygg i sin argumentasjon. Disse virkemidlene var overbevisende og forsterket hans budskap.

Trumps fremførelse inneholdt også flere tilfeller hvor lignende momenter ble fremvist, men disse varierte ikke i like stor grad. Talen virket i større grad opplest enn hva den ble uttalt i Trumps tilfelle. Til tross for en tilsynelatende større avhengighet til teleprompteren, hadde han et aktivt, men ikke *overdrevent* bruk av håndgestikulering. I motsetning til Obama var disse ikke like varierende, etter som de i aller størst grad gikk ut på å enten peke mot publikum eller slå fast poengene sine – på samme måte. Dette skapte derimot en intimitet med publikum, samt engasjement. Toneleiet varierte heller ikke i like stor grad, men forholdt seg ikke monotont for store perioder av gangen. For å effektivisere budskapet i sitt forsøk på å overbevise publikum, hever Trump stemmen ved flere anledninger. Helheten av fremførelsen var derimot ikke like variert i verken stemme- eller kroppslige ressurser, slik som Obamas.

I Obamas tale ble det identifisert flere ethos-appeller. Han varierte mellom å referere til grunnloven og brukte USAs historie til å reflektere over nåtiden, noe som virket overbevisende på publikum og ga uttrykk for at han var kompetent for embetet. Velviljen Obama uttrykte for folket, men også de ulike trossamfunn, styrket hans moralske karakter. Måten han argumenterte på, var også overbevisende i den grad det følte *ektefølt*. Flere steder ga han uttrykk for å være en mann av folket, noe som følte oppriktig ut i fra hvor mange ganger det ble nevnt, men også *hvordan* han fremstilte seg selv. De metaforiske virkemidlene

og veltalenheten i måten han artikulerte sitt budskap på, gjorde talen overbevisende, men gav også inntrykk av at han var dydsfull.

Ethos-appellene i innsettelsestalen til Trump, varierte i stor grad fra Obamas. Trump vektla i større grad å henvende seg til publikum personlig for å overbevise dem. Jeg-formen som Trump formulerte i talen, skapte ethos på et folkelig plan. Talen viste ingen tegn til å reflektere over USAs forhistorie, men han skapte en moderne ethos-forståelse av seg selv i måten han fremstilte sitt *image* på, noe som baserte seg på å være en handlekraftig og sterk leder.

Obama utøvde flere pathos-appeller og varierte i stor grad i måten han fremviste dem på. Dette kommer til uttrykk i måten han bruker bibelreferanser for å vekke følelsene til publikum. Måten han henviser til forhenværende generasjoner for å eksemplifisere hvordan de har utholdt og gjennomgått vanskeligheter, bruker Obama som overbevisende eksempler på at dette også er mulig i nåtid. Ved å referere til grunnlovens idealer for å vekke følelsene til publikum, overbeviser han dem også til å holde fast ved dem.

Pathos-appellene Trump benyttet i forsøk på å overbevise folket, baserte seg i flere tilfeller på frustrasjonen over samfunnets tilstand. Trump vekket følelsene til publikum ved å peke på ulike grupper - som regel politikere – for å overbevise publikum om at det er ”makteliten” som er årsaken til folkets problemer. Samtidig var det et forsøk på å overbevise dem om at *han* ville endre på maktbalansen. Talen hadde en gjennomgående patriotiske momenter som ble rettferdiggjort eller gjort sannsynlig ved bruk av entymemer. Trump brukte ikke historiske referanser for publikum til å reflektere over i nåtid, slik som Obama, men symboler som det amerikanske flagget var ment for å sette følelsene i sving. I tilfellene hvor han *snakket* til publikum fremfor å *tale* til dem, var hans retorikk mer dialogisk, noe som gjorde budskapet mer personlig, og dermed et forsøk på å overbevise.

Innsettelsestalen til Obama bar preg av logisk resonnering i måten han identifiserte nasjonens problemer, men også i måten han så løsningene på dem. Fokuset på anerkjennelsen av eksempelvis vitenskap og forskning – nærmest synonymt med logikk –, begrunnet hans med hva dens rolle ville ha for fremtiden, noe som var overbevisende resonnert.

Når det gjaldt logisk resonnering var det en betydelig kontrast mellom Obama og Trump. Argumentasjonen om å bekjempe radikal islamsk terrorisme var det en logisk tankegang bak, men talen som helhet fungerte ikke overbevisende i et rent *faktisk* perspektiv. Det ble gjort flere eksempler som enten var basert på et enthymemisk grunnlag hvor forholdet ikke nødvendigvis var prinsipielt sant, men *sannsynlig* og dermed ikke fullstendig overbevisende. I andre tilfeller var argumentene enten halvsannheter eller løgnaktig. Hva gjelder det første tilfellet, er hans argument vedrørende den økonomiske veksten i Washington D.C. et faktum, men satt uhyre på spissen – uten nyansering.

4.5 Innsettelsestalenes måloppnåelse

For at en innsettelsestale kan bli ansett som vellykket, må den *forene folket, fremvise nasjonale verdier, fremsette sin politiske filosofi, bevise at man anerkjenner presidentembetets krav og begrensninger, samt gjennomføre dette i tråd med passende epideiktiske virkemidler* (Campbell & Jamieson, 1985, s. 396). Med disse fem elementene som bakteppe, skal jeg analysere Obama og Trumps taler, og vurdere dem ut i fra hvordan de oppfyller disse kriteriene. Dette vil gi en anledning til å svare på hvorvidt deres innsettelsestaler var vellykkede – sett ut i fra dens sjangerkrav.

4.5.1 Å forene folket (Obama)

Obama startet med å henvende seg til publikum ved betegne dem som; *"My fellow citizens"* (1), og i løpet av talen uttalte han også *"We the People"* (6), ved én anledning. Dette er en påminnelse om at han hører til *folket*, og det er ikke tilfeldig, men heller gjennomtenkt at det fremkommer helt i starten av talen. I forsøket på å forene folket, gjentok Obama *"we"*, hele 61 ganger, *"our"* 67 ganger og *"us"* 23 ganger. Ved å fokusere på fellesskapet, forsøker Obama å trekke til seg publikum og skape en kollektiv identitet.

I presidentvalget for 2008, mottok Obama i overkant av 66 millioner stemmer på landsbasis og vant valget ved å sikre seg 365 av de 270 valgmannsstemmene man trenger for å vinne valget (The New York Times, 2008, 09.12.). På denne måten vant Obama valget ganske klart, men motkandidaten, John McCain, og hans 58 millioner stemmer, representerte mennesker som Obama nå var folkevalgt til å lede. Med pågående kriger, slik som i Afghanistan og Irak, samt finanskrisen fra 2008 som bakteppe, forsøkte Obama å forene *hele* folket ved å antyde at

det er *dem* som alltid har vært drivkraften bak løsningen av deres problemer – ikke dets ledere;

”Forty-four Americans have now taken the presidential oath.

The words have been spoken during rising tides of prosperity and the still waters of peace.

Yet, every so often the oath is taken amidst gathering clouds and raging storms. At these moments, America has carried on not simply because of the skill or vision of those in high office, but because We the People have remained faithful to the ideals of our forbearers, and true to our founding documents.” (3-6).

Når Obama snakker om *eden* presidenten gir, nevnes det hvordan den har blitt sagt under velstand og fred, men at den også har blitt avgitt *”amidst gathering clouds and raging storms”*. Her gis det et mulig forvarsel om den stadig forverrende finanskrisen, men når slike kriser oppstår, vil det være i presidentens egeninteresse å kunne sette dette til side hvis han skal forene hele folket (Campbell & Jamieson, 1985, s. 397). Dog, Obama nevner ikke konkret finanskrisen, men formulerer seg slik at det alltid har vært folket som har vært årsaken til løsning - i deres vanskelige tider. Dette på bakgrunn av folkets lojalitet til deres ideologiske arv – nedstammet fra deres grunnlovsfedre. Her identifiserer også Obama seg *selv* som en del av *dem*. Dette kommer til uttrykk gjennom *”We the People”*, noe som skal overbevise folket om at de nå blir ledet av en mann *av* folket, *for* folket.

USA er et land som til stadighet blir rettmessig omtalt som en ”smeltedigel”. Obama forsøker å gjøre et poeng ut av hvordan deres kontraster, er hva som utgjør deres styrke;

“For we know that our patchwork heritage is a strength, not a weakness.

We are a nation of Christians and Muslims, Jews and Hindus, and nonbelievers. We are shaped by every language and culture, drawn from every end of this Earth.” (72-74).

Fremfor å forene folket under én og samme gud, understrekes det at USA består av flere kulturer, og at det er nettopp *det* som har formet USA til hva det er i dag. Obama gir uttrykk for at hvilken hudfarge man har, hvilket språk som er ditt morsmål eller hvilken trosretning man tilhører, ikke er hva som definerer deg som amerikansk – det er heller et uttrykk for at du *er* amerikansk.

Å forene folket er motivet i Obamas tale, men grunnlovens idealer er det gjennomgående temaet som benyttes i hans forsøk på å forene dem. I avslutningen retter Obama fokuset til sin egen innledning, hvor han uttrykket; "...*We the People have remained faithful to the ideals of our forbearers, and true to our founding documents.*" (6). Med deres forhenværende kritiske tider som referansepunkter, er budskapet nok en gang at folket må forenes bak landets idealer og prinsipper - i møte med de økonomisk usikre tidene de i dag står ovenfor;

"America, in the face of our common dangers, in this winter of our hardship, let us remember these timeless words; with hope and virtue, let us brave once more the icy currents, and endure what storms may come; let it be said by our children's children that when we were tested we refused to let this journey end, that we did not turn back nor did we falter; and with eyes fixed on the horizon and God's grace upon us, we carried forth that great gift of freedom and delivered it safely to future generations." (104)

4.5.1.1 Utøvelsen av tradisjonelle og nasjonale verdier

For å vise seg embetet verdig, refererte Obama til en av grunnlovens mest velkjente passasje for å vise innsikt til amerikansk historie. Dette gir også forsikring om at alle – uansett hvem - står likt ovenfor loven, har de samme rettighetene og at deres demokratiske institusjoner vil være intakt når neste president tar over embetet;

"The time has come to reaffirm our enduring spirit; to choose our better history; to carry forward that precious gift, that noble idea, passed on from generation to generation: the God-given promise that all are equal, all are free, and all deserve a chance to pursue their full measure of happiness." (23).

Her uttaler Obama også sine egne prinsipper, men bruker et felles historisk referansepunkt (*memoria*), for å formulere sine argumenter (*inventio*). Dette gir talen retorisk kraft og gjør argumentasjonen enda mer overbevisende siden grunnloven består av prinsipielle verdier og idealer fra fortiden som publikum holder høyt.

Å bevare, vedlikeholde, men også det å fornye seg, er typiske språk for en innsettelsestale (Campbell & Jamieson, 1985, s. 399). I møtet med deres *nye utfordringer* som blir håndtert med *nye metoder*, knyttes landets ærverdige verdier opp mot dem;

“Our challenges may be new, the instruments with which we meet them may be new, but those values upon which our success depends, honesty and hard work, courage and fair play, tolerance and curiosity, loyalty and patriotism — these things are old.” (89).

Hyllesten av deres verdier, definert som ærlighet, mot, toleranse, patriotisme etc., impliserer at dette er noe som må bevares. Obama utviser et behov for fornyelse i håndteringen av deres nye utfordringer, men at det aldri må gå på bekostning av det *gamle* de holder kjært.

4.5.1.2 Framvisningen av politisk filosofi

Å kunne gi et innblikk i den kommende administrasjonens politikk, uten å gå for konkret inn på saksdetaljer, er en viktig del av innsettelsestalen. Publikum skal heller få kartlagt den politiske filosofien, slik at de får en anledning til å tenke selv hva dette vil innebære;

“We will restore science to its rightful place, and wield technology's wonders to raise health care's quality and lower its cost. We will harness the sun and the winds and the soil to fuel our cars and run our factories. And we will transform our schools and colleges and universities to meet the demands of a new age.” (43-45).

Obama holder seg innenfor de karakteristiske rammene til en innsettelsestale i måten han formulerer sin politiske overbevisning. Ordene *gjenopprette* og *transformere* brukes i sammenheng med vitenskap og forskning og det amerikanske skolesystemet. Dette kan implisere at han tar avstand fra den tidligere administrasjonens politikk, men også at han er løsningsorientert i måten han forplikter seg til å møte fremtiden på. I dette ligger en filosofi som omhandler en offensiv klimapolitikk og en økt satsning på skole og forskning, noe som vil være viktig i en fremtid som vil være enda mer krevende.

Ronald Reagan, i sin innsettelsestale fra 1981, uttalte at *“Government is not the solution to the problem, government is the problem”*, noe som skulle vise seg å bli et ikonisk sitat. Tydelig uenig i dette, distanserer Obama seg fra Reagans politiske filosofi;

“The question we ask today is not whether our government is too big or too small, but whether it works, whether it helps families find jobs at a decent wage, care they can afford, a retirement that is dignified.”

Where the answer is yes, we intend to move forward. Where the answer is no, programs will end.” (50-52).

Det foreligger ikke noen konkrete politiske tiltak bak sitatet. Dermed holder Obama seg innenfor rammene av hva innsettelsestale sjanger krever; å kun fremme det filosofiske tankesettet. Dog, at staten må spille en mer aktiv rolle i folks liv, viser tegn på en progressiv politikk som er definerende for den amerikanske venstresiden han representerer. Dette er også et mulig stikk til *enkelte* deler av det republikanske partiets filosofi, hvor tankegangen om et stort og påtrengende statsapparats byråkrati, står i veien for frihet.

Obama, tidligere motstander av Irak-krigen, ga også klart uttrykk for en universal humanistisk politikk. Uenigheten til hvordan USA har opptrådd utenrikspolitisk, er en av årsakene til at Obamas filosofiske tankegang om at USA må ekspandere sin universal-demokratisk politikk, er så tydelig. Dette er et budskap Obama ville forene det amerikanske folket bak, men som også er et eksempel på hvordan han ville knytte verden tettere sammen, noe han også gjorde med sin fars bakgrunn som eksempel;

“And so, to all other peoples and governments who are watching today, from the grandest capitals to the small village where my father was born: know that America is a friend of each nation and every man, woman, and child who seeks a future of peace and dignity, and that we are ready to lead once more.” (62)

4.5.1.3 Anerkjennelsen av embetets krav og begrensninger

Frykten rundt presidentens misbruk av makt er en gjennomtrengende frykt som henger over flere amerikanere (Campbell & Jamieson, 1985, s. 402), og det er derfor viktig å vise at det eksisterer en respekt for de konstitusjonelle begrensningene som hører til embetet. I lys av de overhengende økonomiske urolighetene USA stod ovenfor, så Obama det som nødvendig å gjenvinne folkets tillit ved å understreke dette;

And those of us who manage the public's dollars will be held to account, to spend wisely, reform bad habits, and do our business in the light of day, because only then can we restore the vital trust between a people and their government. (53)

Ved å holde maktthavere – som ham - i større grad ansvarlig, anerkjenner Obama at det er begrensninger for hva han konstitusjonelt kan tillate seg. Maktbalansen og allmennhetens *rett til å vite*, bekrefter hans intensjoner om at han ønsker å gjenoppbygge tilliten mellom staten og folket, og at dette essensielt for et velfungerende demokrati.

Å kunne vise til et sterkt og effektivt lederskap er viktig for en nyvalgt president, men hvis dette blir altfor tydelig, er paradokset at dette kan påvirke publikum til å oppfatte en president som tyrannisk (Campbell & Jamieson, 1985, s. 402). Obama understreket gjennom hele talen hvor vitalt det var for staten å spille en sentral rolle i å bedre det amerikanernes situasjon, men han anså *folket* som den viktigste katalysatoren for hva USA er bygget på;

”For as much as government can do and must do, it is ultimately the faith and determination of the American people upon which this nation relies.” (86)

En innsettelsestale kan aldri oppfylle sin funksjon hvis talen baserer seg på den påtroppende presidentens forhistorie, siden et personlige narrativ vil være upassende når presidenten formål er å opptre formelt i sitt embete. Hvis presidenten mot formodning gjør dette, *må* det forholde seg anekdotisk og vise til noe som omhandler nasjonen eller dets folk (Campbell & Jamieson, 1985, s. 403), og dette er noe Obama foretar seg;

”This is the meaning of our liberty and our creed, why men and women and children of every race and every faith can join in celebration across this magnificent mall. And why a man whose father less than 60 years ago might not have been served at a local restaurant can now stand before you to take a most sacred oath.” (96-97).

Her belyser og hyller Obama hvor langt det amerikanske samfunnet har beveget seg i riktig retning med en personlig anekdote om sin egen far; en mann av kenyansk opprinnelse som kanskje ville ha blitt nektet servering for 60 år siden, men som får en sønn som avleverer en ”mest hellig ed”.

4.5.1.4 Innsettelsestalens epideiktikk

Obama startet talen med å forene folket med å anerkjenne dem og deres lojalitet til deres grunnlovsmessige idealer som årsaken til nasjonens fremdrift; *“...America has carried on not*

simply because of the skill or vision of those in high office, but because We the People have remained faithful to the ideals of our forbearers, and true to our founding documents.” (6).

Obama omtaler nasjonens allsidige kulturelle arv som; “... *a strength, not a weakness.*” (72), og viser til de grunnlovsmessige verdiene deres som anerkjenner “*the God-given promise that all are equal, all are free, and all deserve a chance to pursue their full measure of happiness.*” (23).

Angående sin politiske filosofi, gav Obama uttrykk av å ha en mer aktiv utenrikspolitikk som måtte basere seg på samarbeid. Samtidig, med et elegant og symbolsk språk, rettet han kritikk mot hva han anså som illegitime statsledere; “... *know that you are on the wrong side of history; but that we will extend a hand if you are willing to unclench your fist.*” (78).

På bakgrunn av en mulig frykt for tillitskrise, men også for å vise at landets institusjoner var nødt til å forholde seg åpen når det kom til å “...*do our business in the light of day, because only then can we restore the vital trust between a people and their government.* (53), viste Obama respekt for embetets konstitusjonelle og begrensninger.

Obama refererte ofte til definerende øyeblikk i USAs historie, samt grunnloven for å forene folket, vekke deres nasjonale stolthet og definere deres identitet og verdier. Innsettelsestalen er strukturert og inneholder flere epideiktiske virkemidler ved at han eksempelvis tilegner talen personlige anekdoter, samt metaforer som “*our journey*” for å beskrive det amerikanske demokratiet. Obama uttrykker seg også elegant og verdig – i tråd med hvordan man skal opptre i en innsettelsestale;

“Our security emanates from the justness of our cause, the force of our example, the tempering qualities of humility and restraint.” (66).

4.5.2 Å forene folket (Trump)

I presidentvalget for 2016, mottok Donald J. Trump om lag 3 millioner færre stemmer enn Hillary R. Clinton, men på grunn av hans seier i viktige vippestater, slik som Florida, Wisconsin og Michigan, vant Trump valget med sine 306 valgmannsstemmer, versus Clintons 232 valgmannsstemmer (The New York Times, 2017, 09.08.).

Resultatet illustrerer ett uhyre jevnt valg, og innsettelsestalen var derfor en anledning for Trump til å forene folket - spesielt dem som ikke stemte på han. I løpet av talen utalte Trump *"We, the citizens of America"* ved én anledning, og *"you, the People"* én annen gang. Trump gjentok ord som *"we"* 45 ganger, *"our"* 42 ganger og *"us"* 2 ganger. Ord som dette er ment å gi assosiasjoner til et felleskap, noe han også forsøkte å vekke med sin innledning i måten publikum ble invitert til deltagelse;

"We, the citizens of America, are now joined in a great national effort to rebuild our country and to restore its promise for all of our people." (2).

Trump forsøker å forene folket ved å invitere dem til handling i måten landet skal "bygges om". Selv om den virker svak, består dette utsagnet av en kontroversiell tanke om at USA ikke *er* hva det en gang *var*. Ordleggingen i dette tilfellet er ikke helt forenlig med hva en innsettelsestale er ment å formidle, siden den forsøker å forene folket på bakgrunn av en holdning som antyder at landet ikke har behov for å *fornyes*, men å bli bygget om.

John F. Kennedy, som en metafor for å hylle den demokratiet, uttalte i sin innsettelsestale i 1961; *"We observe here today not a victory of party, but a celebration of freedom..."* (Campbell & Jamieson, 1985, s. 397). I likhet med Kennedy, fokuserte heller ikke Trump sin valgseier på noen form for politisk partiskhet;

"What truly matters is not which party controls our government, but whether our government is controlled by the people." (22).

Presidentvalget som endte med seier til Trump var preget av en serie omfattende kontroverser som splittet deler av det amerikanske folket, men dette er en indikasjon på hva Trump anser som en manglende betydning hvilket parti som styrer - har. Trump rekonstruerer ikke folket med direkte henvisning til grunnlovens bestemmelser i løpet av talen, men understreker i dette tilfellet viktigheten av at landet er kontrollert av dets folk. Siden dette blir uttrykt, kan man antyde at han indirekte anser seg selv som en representant av *folket*.

4.5.2.1 Utøvelsen av tradisjonelle og nasjonale verdier

En viktig bestanddel i en innsettelsestale, er at presidenten beviser sin kunnskap om velkjente idealer som kjennetegner institusjonen han representerer, slik at publikum opplever at deres demokrati lever videre den dagen den sittende presidenten går av (Campbell & Jamieson, 1985, s. 399). Eksempler på dette, gis det ikke i Donald Trumps innsettelsestale. Trump nevner verken grunnlovens idealer eller institusjonens verdier. Ei heller blir tidligere presidenter og deres visdom i måten dem har ledet landet på, reflektert over i nåtid.

Å se til fortiden er også en måte å gi analogislutninger på at, slik som man overkom tidligere utfordringer i løpet av historien, kan man gjøre det samme på nytt. Et slikt virkemiddel forekommer heller ikke i talen, men Trump benytter seg av flere symbolsterke og følelsesladde ord, slik som *soldater*, *frihet* og *flagg* for å vise til nasjonale verdier;

“It is time to remember that old wisdom our soldiers will never forget: that whether we are black or brown or white, we all bleed the same red blood of patriots, we all enjoy the same glorious freedoms, and we all salute the same great American Flag.” (80).

4.5.2.2 Framvisningen av politisk filosofi

I motsetning til Obama, som forpliktet seg til å *lede an* politisk - også i resten av verden -, var Trumps visjon et ønske om å forholde seg – rent politisk - tettere ens egne landegrenser;

*“From this day forward, a new vision will govern our land.
From this day forward, it’s going to be only America First. America first.”* (44-45).

Denne relativt isolasjonistiske politikken ble formulert gjennom store deler av innsettelsestalen og ble rettferdiggjort med at *“Protection will lead to great prosperity and strength.”* (49), og *“When America is united, America is totally unstoppable.”* (67).

Trump gikk enda lengre i sin skildring av det amerikanske samfunnets tilstand, når han beskrev det som; *“Mothers and children trapped in poverty... rusted-out factories scattered like tombstones across the landscape... an education system, flush with cash, but which leaves our young and beautiful students deprived of all knowledge... and the crime and the gangs and the drugs that have stolen too many lives...”* (30), før han avsluttet med; *“This American carnage stops right here and stops right now.”* (31).

Trumps syn på den forhenværende politikken, er at USA har; *"..defended other nation's borders while refusing to defend our own; and spent trillions and trillions of dollars overseas while America's infrastructure has fallen into disrepair and decay. We've made other countries rich while the wealth, strength, and confidence of our country has dissipated over the horizon."* (37-38), men at han og hans administrasjon ville forplikte seg til å kjempe for USA og det amerikanske folket;

"I will fight for you with every breath in my body – and I will never, ever let you down. America will start winning again, winning like never before." (50-51).

Trumps oppsiktsvekkende måte å gi uttrykk for sin politiske filosofi, står i sterk kontrast til hva en innsettelsestale bør fokusere på. Hans kontinuerlig dystopiske beskrivelser gir en fortsatt følelse av at *president-Trump* gir uttrykk for hva *presidentkandidat-Trump* ville ha sagt.

4.5.2.3 Anerkjennelsen av embetets krav og begrensninger

For å lindre frykten om at presidenten vil tiltrekke seg makt for egen vinning, må det fremvises at de konstitusjonelle begrensningene av hans autoritet blir respektert (Campbell & Jamieson, s. 402), men dette uttrykker kun Trump delvis;

"The oath of office I take today is an oath of allegiance to all Americans." (35)

Det blir som tidligere nevnt, aldri gitt eksempler på at Trump anerkjenner grunnlovens idealer i innsettelsestalen siden det ikke forekommer noe sted. Dette er derimot en måte han utviser ydmykhet, ved at han sverger å forplikte seg til *alle* amerikanere. Religion er av stor betydning for flere i USA, noe Trump også gir uttrykk for at gjelder ham;

"We will be protected by the great men and women of our military and law enforcement and, most importantly, we will be protected by God." (69)

Ved å underordne seg selv, samt nasjonen under gud, er dette også en form for å vise sin ydmykhet på. Anerkjennelsen av sin egen begrensning kommer til uttrykk ved at man setter sin lit til en "høyere makt".

4.5.2.4 Innsettelsestalens epideiktikk

Siden en innsettelsestalen er seremoniell av natur, er den en epideiktisk tale. Den epideiktiske sjangeren gir anledning til å rose og kritisere (Kjeldsen, 2015, s. 34), men en innsettelsestale er forbeholdt prinsipper som taleren bør forholde seg til, hvis den skal kunne forene folket, bli akseptert og definert som vellykket.

Trump ordlegger seg til tider på en måte som ikke er korrekt i henhold til hva en innsettelsestale er ment å formidle, men Trumps bemerkning "*What truly matters is not which party controls our government, but whether our government is controlled by the people.*"(22), appellerer til tanken om fellesskap. Trump har ingen referanser til grunnloven for påminne publikum om deres nasjonale stolthet eller forene dem på bakgrunn av den.

Tidligere presidenter og deres tidligere administrasjoner *visdom* forsøkt å gjøre et eksempel av - i måten deres filosofi har påvirket nasjonens historie. Ei heller definerer Trump sine embetsmessige og konstitusjonelle begrensninger, men han underordner seg selv og nasjonen under *gud*. Talens mangel på det å definere nasjonens verdier, men dens fokus på å beskrive landets tilstand som "*This American carnage*", er fremtredende. Trumps politiske filosofi definerer han som "*Only America first*", og lignende isolasjonistiske tendenser kommer også til uttrykk gjennom hans to prinsipielle prioriteringer; "*Buy American and Hire American.*" (58).

Lengden på innsettelsestalen er ikke lang med sine 1455 ord, og den er heller ikke strukturert på en slik måte at den gir publikum anledning til å definere betydningen av presidentrollen og institusjonen den er en del av. Anekdoter og "elegante" setninger som er ment for publikum til å "stoppe opp og tenke" er også fraværende, men språket blir heller levert i korte setninger og slagord som "*America will start winning again, winning like never before.*" og "*We Will Make America Great Again*".

Til tross for kjennetegn på den epideiktiske sjangeren, er flere av de retoriske valgene som Trump foretar i sin innsettelsestale å definere som et oppbrudd med hva den epideiktiske innsettelsestalen krever for å kunne bli ansett som vellykket.

5. Konklusjon

Denne oppgaven har tatt for seg en retorisk analyse av Barack Obama og Donald Trumps første innsettelsestaler, og i dette kapitlet vil jeg trekke noen konklusjoner til oppgavens problemstilling;

Hvilke retoriske strategier anvendes i Barack Obama og Donald Trumps innsettelsestaler for å overbevise publikum, og hvordan lykkes de med innsettelsestalens formål?

For å kunne svare på problemstillingen min, vil jeg først ta for meg delen av den retoriske analysen hvor jeg har tatt for meg hvilke retoriske virkemidler som er tatt i bruk i talene. Dette vil gjøre før jeg svarer på den normative delen av analysen som baserer seg på innsettelsestalenes måloppnåelse.

For å kunne svare på problemstillingen min, har jeg sett på hvilke retoriske virkemidler som er tatt i bruk i Obama og Trumps innsettelsestaler i deres forsøk på å overbevise deres publikum. I den retoriske analysen kunne vi se at det i stor grad ble tatt i bruk retoriske virkemidler i hvordan de fysisk fremførte innsettelsestalene på, samt hvordan de benyttet seg av de retoriske appellformene ethos, pathos og logos i sin argumentasjon for å overbevise publikum.

Obamas fremførelse, viste seg å inneholde flere momenter av stemmeføring, gestikulering og kroppsspråk. Han varierte mellom tonehøyde, volum, gester og innholdsmettede pauser for å skape følelser og overbevise publikum om hans budskap. Trumps fremførelse inneholdt derimot også flere tilfeller hvor lignende momenter ble fremvist, men disse varierte ikke i like stor grad.

I Obamas tale ble det identifisert flere ethos-appeller i hans forsøk på å overbevise publikum og han viste velvilje, moral og karakter i måten han argumenterte på. Ved flere tilfeller ga han uttrykk for å være en mann av folket, og de metaforiske virkemidlene og veltalenheten i måten han artikulerte sitt budskap på, gjorde talen overbevisende, ved at han ga inntrykk av å være dydsfull. Ethos-appellene i innsettelsestalen til Trump, varierte i stor grad fra Obamas. Trump vektla i større grad å henvende seg til publikum personlig for å overbevise dem. Talen

viste ingen tegn til å reflektere over USAs forhistorie, men han baserte ethos-appellene på folkelighet for å overbevise tilskuerne.

I forsøket på å overbevise publikum, bruker Obama pathos-appeller ved å referere til amerikansk historie og gi analogislutninger i nåtid for overbevise om at deres verdier og idealer var verdt å konservere, noe som virket overbevisende. Trump brukte ikke historiske referanser for publikum til å reflektere over i nåtid, slik som Obama, men symboler som det amerikanske flagget var ment for å sette følelsene i sving. I tilfellene hvor han *snakket* til publikum fremfor å *tale* til dem, var hans retorikk mer dialogisk, noe som gjorde budskapet mer personlig, noe som var hans strategi for å overbevise publikum.

Gjennom sine logosappeller identifiserte Obama nasjonens problemer, men resonnererte også over hvordan de skulle løses. Når det gjaldt logisk resonnering var det en betydelig kontrast mellom Obama og Trump. Det ble gjort flere eksempler som enten var basert på et entymemisk grunnlag hvor forholdet ikke nødvendigvis var prinsipielt sant, men *sannsynlig* og dermed ikke fullstendig overbevisende.

I min problemstilling vedrørende hvordan Obama og Trump lyktes med innsettelsestalens formål, foretok jeg en normativ analyse på bakgrunn av fem kriterier for måloppnåelse. I følge analysens vurderinger, var Obamas innsettelsestale godt strukturert og inneholdt flere passende epideiktiske virkemidler i alle kategoriene. Obamas tale kan dermed anses som *vellykket*. Til tross for kjennetegn på den epideiktiske sjangeren, er det store mangler i henhold til hva en innsettelsestale krever. Trumps innsettelsestale *bryter* dermed med hva den epideiktiske innsettelsestalen krever for å kunne bli ansett som vellykket.

6. Litteraturliste

- Amadeo, K. (2017, 29.04.). Why Trickle Down Economics Works in Theory But Not in Fact. *The Balance*. Hentet fra: <https://www.thebalance.com/trickle-down-economics-theory-effect-does-it-work-3305572>
- Andersen, Ø. (1995). *I retorikkens hage*. Oslo: Universitetsforlaget.
- Aristoteles (oversatt 2006). *Retorikk* (oversatt av Eide, T). Oslo: Vidarforlaget.
- BBC. (2015, 26.11.). Donald Trump under fire for mocking disabled reporter. Hentet fra: <http://www.bbc.com/news/world-us-canada-34930042>
- Bitzer, L., F. (1999). The Rhetorical Situation. I J. L. Loucaites, C. M. Condit & S. Caudil (Red.), *Contemporary Rhetorical Theory. A Reader* (s. 217-225) New York: The Guilford Press.
- Braet, A. C. (1992). Ethos, Pathos, Logos in Aristotle's Rhetoric: A re-examination. *Kluwer Academic Publishers, 1992* (6), 307-320.
- Campbell, K. K., & Jamieson, K. H. (1985). Inaugurating the Presidency. *Presidential Studies Quarterly, 15*(2), s. 394-411.
- Campbell, K. K., & Jamieson, K. H. (1990). *Deeds done in words: Presidential Rhetoric and the Genres of Governance*. Chicago: The University of Chicago:
- Campbell, J. A. (1996). Review: Aristotle's Rhetoric: An Art of Character by Eugene Garver. *Rhetorica: A Journal of the History of Rhetoric, 14* (3), s. 341-346.
- Cowie, R. & Cornelius, R. R. (2003). Describing the emotional states that are expressed in speech. *Speech Communication, 40* , s. 5-32.
- Demirdögen, U., D. (2010). The Roots of Research in (political) persuasion: Ethos, Pathos, Logos and the Yale Studies of Persuasive Communications. *International Journal of Social Inquiry, 3* (1), s. 189-201.
- Eikeland, O. (2008). *The ways of Aristotle. Aristotelian phrónêsis, aristotelian philosophy of dialogue, and action research*. Bern: Peter Lang.
- Frost, M. (1994). Ethos, Pathos & Legal Audience. *Dickinson Law Review, 99* (85), s. 1-25.
- Garver, E. (1994). *Aristotle's Rhetoric. An Art of Character*. Chicago: The University of Chicago Press, Ltd.

- Healy, P. & Martin, J. (2016, 09,10.). In Second Debate, Donald Trump and Hillary Clinton Spar in Bitter, Personal Terms. *The New York Times*. Hentet fra: <https://www.nytimes.com/2016/10/10/us/politics/presidential-debate.html>
- Hitchcock, D. & Verheij, B. (2006). *Arguing on The Toulmin Model – New Essays in Argument Analysis and Evaluation*. Doordrecht: Springer.
- Hjarvard, S. (2009). Samfundets medialisering: *En teori om mediers forandring af samfund og kultur*. *Nordicom-Information*, (31), 5-35.
- Hjarvard, Stig. (2016). *Medialisering: Mediernes rolle i social og kulturel forandring*. Latvia: Hans Reitzels Forlag.
- Jackson, B. (2011, 15.07). Fiscal FactCheck. *Does Washington have a spending problem or an income problem?* Hentet fra: <http://www.factcheck.org/2011/07/fiscal-factcheck/>
- Jacobs, B., McCarthy, C., & Stafford, Z. (2016, 12,03). Donald Trump Chicago rally called off amid protests and violence. *The Guardian*. Hentet fra: <https://www.theguardian.com/us-news/2016/mar/12/donald-trump-rally-called-off-in-chicago-amid-protests-violence-and-chaos>
- Johansen, A. (2003). *Talerens troverdighet*. Oslo: Universitetsforlaget.
- Johnson, J. (2016, 22.01.) Here are 76 of Donald Trump’s many campaign promises. *The Washington Post*. Hentet fra: https://www.washingtonpost.com/news/post-politics/wp/2016/01/22/here-are-76-of-donald-trumps-many-campaign-promises/?utm_term=.f7e5e16260f2
- Jor, F. T. (2004). *Ordenes herre: en innføring i praktisk retorikk*. Oslo: Gyldendal.
- Kjeldsen, J. E. (2002). *Visuel retorik*, Institutt for medievitenskap, Universitetet i Bergen.
- Kjeldsen, J. E. (2015). *Retorikk i vår tid. En innføring i moderne retorisk teori*. Oslo: Spartacus.
- Leanne, S. (2009). *Obamas talekunst – styrken i å snakke med mål og visjoner*. Overs. Eirik Gåserud. Norge: Hegnar Media AS, 2010. Overs. av *Say it like Obama*, McGraw Hill, 2009.
- Lerner, A., B. (2015, 16. 06.) The 10 best lines from Donald Trump’s announcement speech. *Politico*. Hentet fra: <https://www.politico.com/story/2015/06/donald-trump-2016-announcement-10-best-lines-119066>
- Lim, T., E. (2002). Five Trends in Presidential Rhetoric: An Analysis of Rhetoric from George Washington to Bill Clinton. *Presidential Studies Quarterly*, 42 (2), s. 328-348.

- Miller, J. (2008, 28.03). Obama a Constitutional Law Professor? Hentet fra: <http://www.factcheck.org/2008/03/obama-a-constitutional-law-professor/>
- Murthy, M., L. & Ghosal, M. (2014). A Study On Aristotle's Rhetoric. *Research Journal of English Language and Litterature*, 2 (4), s. 249-255.
- Nichols, J. (2009, 20.01). Obama's Vindication of Thomas Paine. *The Nation*. Hentet fra: <https://www.thenation.com/article/obamas-vindication-thomas-paine/>
- Pew Research Center. (2016). Religion in public life. Hentet fra: <http://www.pewforum.org/2016/01/27/3-religion-in-public-life/>
- Robertson, L. (2016, 20, 04). U.S Foreign Military Support. Hentet fra: <http://www.factcheck.org/2016/04/u-s-foreign-military-support/>
- Roer, H. & Klujeff, M., L. (2009). *Retorikkens aktualitet. Grundbog i retorisk kritik*. København: Hans Reitzels Forlag.
- Ryen, A. (2002). *Det kvalitative intervjuet: fra vitenskapsteori til feltarbeid*. Bergen: Fagbokforlaget.
- Self, L., S. (1979). Rhetoric and Phronesis: The Aristotelian Ideal. *Philosophy & Rhetoric*, 12 (2), s. 130-145.
- Sheard, C., M. (1996). The Public Value of Epideictic Rhetoric. *College English*, 58 (7), s. 765-794.
- Sirevåg, T. (2017, 30.03). America-First-Committee. *Store norske leksikon*. Hentet fra: <https://snl.no/America-First-Committee>
- Sullivan, D., L. (1993). The Ethos of Epideictic Encounter. *Philosophy & Rhetoric*, 26 (2), s. 113-133.
- [The New York Times. \(2008, 09.12.\) Election Results 2008. Hentet fra: https://www.nytimes.com/elections/2008/results/president/votes.html](https://www.nytimes.com/elections/2008/results/president/votes.html)
- [The New York Times. \(2017, 09.08.\) Presidential Election Results: Donald J. Trump Wins. Hentet fra: https://www.nytimes.com/elections/results/president](https://www.nytimes.com/elections/results/president)
- Walker, J. (1994). The Body of Persuasion: A Theory of the Enthymeme. *College English*, 56 (1), s. 46-65.
- Østbye, H., Helland, K., Knapskog, K., & Larsen, L. O. (2007). *Metodebok for mediefag*. Bergen: Fagbokforlaget Vigmostad & Bjørke AS.
- Østbye, H., Helland, K., Knapskog, K., & Larsen, L. O. (2013). *Metodebok for mediefag*. Bergen: Fagbokforlaget Vigmostad & Bjørke AS.

7. Vedlegg

Vedlegg 1: Transkribering av Barrack Obamas innsettelsestale

My fellow citizens: I stand here today humbled by the task before us, grateful for the trust you have bestowed, mindful of the sacrifices borne by our ancestors. (1) I thank President Bush for his service to our nation... (applaus) ... as well as the generosity and cooperation he has shown throughout this transition. (2)

Forty-four Americans have now taken the presidential oath. (3)

The words have been spoken during rising tides of prosperity and the still waters of peace. (4) Yet, every so often the oath is taken amidst gathering clouds and raging storms. (5) At these moments, America has carried on not simply because of the skill or vision of those in high office, but because ('We) the ('People) have remained faithful to the ideals of our forbearers, and true to our founding documents. (6)

So it has ('been). (7) So it must ('be) with ('this) generation of Americans. (8)

That we are in the midst of crisis is now well understood. (9) Our nation is at war against a far-reaching network of violence and hatred. (10) Our economy is badly weakened, a consequence of greed and irresponsibility on the part of some, but also our collective failure to make hard choices and prepare the nation for a new age. (11)

Homes have been lost; jobs shed; businesses shuttered. (12) Our health care is too costly; our schools fail too many; and each day brings further evidence that the ways we use energy strengthen our adversaries and threaten our planet. (13)

These are the indicators of crisis, subject to data and statistics. (14) Less measurable, but no less profound is a sapping of confidence across our land; a nagging fear that America's decline is inevitable, and that the next generation must lower its sights. (15)

Today I say to you that the challenges we face are real. (16) They are serious and they are many. (17) They will not be met easily or in a short span of time. (18) But know this, ('America): They ('will) be ('met). (19) (Applaus)

On this day, we gather because we have chosen hope over fear, unity of purpose over conflict and discord. (20)

On this day, we come to proclaim an end to the petty grievances and false promises, the recriminations and worn-out dogmas, that for far too long have strangled our politics. (21)

We remain a young nation, but in the words of Scripture, the time has ('come) to set aside childish things. (22) The time has ('come) to reaffirm our enduring spirit; to choose our better history; to carry forward that precious gift, that noble idea, passed on from generation to generation: the God-given promise that ('all) are equal, ('all) are free, and ('all) deserve a chance to pursue their full measure of happiness. (23) (applaus)

In reaffirming the greatness of our nation, we understand that greatness is never a given. (24) <P It must be earned P>. (25) Our journey has never been one of short-cuts or settling for less. (26)

It has not been the path for the faint-hearted, for those who prefer leisure over work, or seek only the pleasures of riches and fame. (27) Rather, it has been the risk takers, the doers, the makers of things - some celebrated but more often men and women obscure in their labor - who have carried us up the long, rugged path towards prosperity and freedom. (28)

For ('us), they packed up their few worldly possessions and traveled across oceans in search of a new life. (29)

For ('us), they toiled in sweatshops and settled the West; endured the lash of the whip and plowed the hard earth. (28)

For ('us), they fought and died, in places like Concord and Gettysburg; Normandy and Khe Sanh. (29)

Time and again these men and women struggled and sacrificed and worked till their hands were raw so that we might live a better life. (30) They saw America as ('bigger) than the sum of our individual ambitions; greater than all the differences of birth or wealth or faction. (31)

('This) is the journey we continue today. (32) We remain the most prosperous, powerful nation on Earth. (33) Our workers are no less productive than when this crisis began. (34) Our minds are no less inventive, our goods and services no less needed than they were last week or last month or last year. (35) Our capacity remains undiminished. (36) But our time of standing pat, of protecting narrow interests and putting off unpleasant decisions — that time has surely passed. (37)

Starting ('today), we must pick ourselves ('up), dust ourselves ('off), and begin again the work of remaking America. (38) (applaus).

For everywhere we look, there is work to be done. (39)

The state of the economy calls for action: bold and swift. (40) And we will act not only to create new jobs, but to lay a new foundation for growth. (41)

We will build the roads and bridges, the electric grids and digital lines that feed our commerce and bind us together. (42)

We will restore science to its rightful place, and wield technology's wonders to raise health care's quality and lower its cost. (43)

We will harness the sun and the winds and the soil to fuel our cars and run our factories. (44) And we will transform our schools and colleges and universities to meet the demands of a new age. (45)

All this we ('can) do. And all this we ('will) do. (46)

Now, there are some who question the scale of our ambitions, who suggest that our system cannot tolerate too many big plans. (47) Their memories are short, for they have forgotten what this country has already done, what free men and women can achieve when imagination

is joined to common purpose and necessity to courage. (48)

What the cynics fail to understand is that the <Pground has shifted beneath themP>, that the stale political arguments that have consumed us for so long no longer apply. (49)

The question we ask today is not whether our government is too big or too small, but whether it works, whether it helps families find jobs at a decent wage, care they can afford, a retirement that is dignified. (50)

Where the answer is ('yes), we intend to move forward. (51) Where the answer is ('no), programs will end. (52)

And those of us who manage the public's dollars will be held to account, to spend wisely, reform bad habits, and do our business in the light of day, because <PonlyP> then can we restore the vital trust between a people and their government. (53)

Nor is the question before us whether the market is a force for good or ill. (54) Its power to generate wealth and expand freedom is unmatched. (55)

But this crisis has reminded us that without a watchful eye, the market can spin out of control. (56) The nation cannot prosper long when it favors only the prosperous. (57)

The success of our economy has always depended not just on the size of our Gross Domestic Product, but on the reach of our prosperity; on our ability to extend opportunity to every willing heart — not out of charity, but because it is the surest route to our common good. (58) (applaus).

As for our common defense, we reject as ('false) the choice between our safety and our ideals. (59) (applaus)

Our Founding Fathers, faced with perils we can scarcely imagine, drafted a charter to assure the rule of law and the rights of man, a charter expanded by the blood of generations. (60)

Those ideals still light the world, and we will not give them up for expedience's sake. (61)

(applaus)

And so, to all other peoples and governments who are watching today, from the grandest capitals to the small village where my father was born: know that America is a friend of ('each) nation and ('every) man, woman, and child who seeks a future of peace and dignity, and that we are ready to lead once more. (62) (applaus)

Recall that earlier generations faced down fascism and communism not just with missiles and tanks, but with sturdy alliances and enduring convictions. (63)

They understood that our power alone cannot protect us, nor does it entitle us to do as we please. (64) Instead, they knew that our power grows through its prudent use. (65) Our security emanates from the justness of our cause, the force of our example, the tempering qualities of humility and restraint. (66)

We are the keepers of this legacy, guided by these principles once more, we can meet those new threats that demand even greater effort, even greater cooperation and understanding between nations. (67) We will begin to responsibly leave Iraq to its people, and forge a hard-earned peace in Afghanistan. (68)

With old friends and former foes, we will work tirelessly to lessen the nuclear threat, and roll back the specter of a warming planet. (69)

We will not apologize for our way of life, nor will we waver in its defense. (70)

And for those who seek to advance their aims by inducing terror and slaughtering innocents, we say to you now that our spirit is stronger and cannot be broken; you cannot outlast us, and we will defeat you. (71) (applaus).

For we know that our patchwork heritage is a strength, not a weakness. (72).

We are a nation of Christians and Muslims, Jews and Hindus, and nonbelievers. (73) We are shaped by every language and culture, drawn from every end of this Earth. (74)

And because we have tasted the bitter swill of civil war and segregation, and emerged from

that dark chapter stronger and more united, we cannot help but believe that the old hatreds shall someday pass; that the lines of tribe shall soon dissolve; that as the world grows smaller, our common humanity shall reveal itself; and that America must play its role in ushering in a new era of peace. (75)

To the Muslim world, we seek a new way forward, based on mutual interest and mutual respect. (76)

To those leaders around the globe who seek to sow conflict, or blame their society's ills on the West, know that your people will judge you on what you can build, not what you destroy. (77)
(applaus)

To those who cling to power through corruption and deceit and the silencing of dissent, know that you are on the wrong side of history; but that ('we) will extend a hand if you are willing to unclench your fist. (78) (applaus).

To the people of poor nations, we pledge to work alongside you to make your farms flourish and let clean waters flow; to nourish starved bodies and feed hungry minds. (79)

And to those nations like ours that enjoy relative plenty, we say we can no longer afford indifference to the suffering outside our borders; nor can we consume the world's resources without regard to effect. (80) For the world has changed, and we must change with it. (81)

As we consider the road that unfolds before us, we remember with humble gratitude those brave Americans who, at this very hour, patrol far-off deserts and distant mountains. (82)
They have something to tell us, just as the fallen heroes who lie in Arlington whisper through the ages. (83)

We honor them not only because they are guardians of our liberty, but because they embody the spirit of service: a willingness to find meaning in something greater than themselves. (84)

And yet, at this moment, a moment that will define a generation, it is precisely this spirit that must inhabit us ('all). (85)

For as much as government can do and ('must) do, it is ultimately the faith and determination of the American people upon which this nation relies. (86)

It is the kindness to take in a stranger when the levees break; the selflessness of workers who would rather cut their hours than see a friend lose their job which sees us through our darkest hours. (87)

It is the firefighter's courage to storm a stairway filled with smoke, but also a parent's willingness to nurture a child, that finally decides our fate. (88)

Our challenges may be new, the instruments with which we meet them may be new, but those values upon which our success depends, honesty and hard work, courage and fair play, tolerance and curiosity, loyalty and patriotism — these things are old. (89)

These things are true. (90) They have been the quiet force of progress throughout our history. (91)

What is demanded then is a return to these truths. (92) What is required of us now is a new era of responsibility — a recognition, on the part of every American, that we have duties to ourselves, our nation, and the world, duties that we do not grudgingly accept but rather seize gladly, firm in the knowledge that there is nothing so satisfying to the spirit, so defining of our character, than giving our all to a difficult task. (93)

('This) is the price and the promise of citizenship. (94)

('This) is the source of our confidence: the knowledge that God calls on us to shape an uncertain destiny. (95)

('This) is the meaning of our liberty and our creed, why men and women and children of every race and every faith can join in celebration across this magnificent mall. (96) And why a man whose father less than 60 years ago might not have been served at a local restaurant can now stand before you to take a most sacred oath. (97) (applaus)

So let us mark this day with remembrance of who we are and how far we have traveled. (98)

In the year of America's birth, in the coldest of months, a small band of patriots huddled by dying campfires on the shores of an icy river. (99)

The capital was abandoned. (100) The enemy was advancing. (101) The snow was stained with blood. (102)

At a moment when the outcome of our revolution was most in doubt, the father of our nation ordered these words be read to the people:

"Let it be told to the future world that in the depth of winter, when nothing but hope and virtue could survive, that the city and the country, alarmed at one common danger, came forth to meet it." (103)

('America), in the face of ('our) common dangers, in this winter of ('our) hardship, let us remember these timeless words; with hope and virtue, let us brave once more the icy currents, and endure what storms may come; let it be said by our children's children that when we were tested we refused to let this journey end, that we did not turn back nor did we falter; and with eyes fixed on the horizon and God's grace upon us, we carried forth that great gift of freedom and delivered it safely to future generations. (104)

Thank you. (105) God bless you. (106) (applaus)

And God bless the United States of America. (107)

Vedlegg 2: Transkribering av Donald Trumps innsettelsestale

Chief Justice Roberts, President Carter, President Clinton, President Bush, President Obama, fellow Americans, and people of the world: thank you. (1) (applaus).

We, the citizens of America, are now joined in a great national effort to rebuild our country and to restore its promise for all of our people. (2)

Together, we will determine the course of America and the world for many, many years to come. (3)

We will face challenges. (4). We will confront hardships. (5). But we will get the job done. (6).

Every four years, we gather on these steps to carry out the orderly and peaceful transfer of power, and we are grateful to President Obama and First Lady Michelle Obama for their gracious aid throughout this transition. (7). They have been magnificent. (8). Thank you. (9). (applaus)

Today's ceremony, however, has very special meaning. (10) Because today we are not merely transferring power from one Administration to another, or from one party to another – but we are transferring power from Washington, D.C. and giving it back to ('you), the People. (11) (applaus)

For too long, a small group in our nation's Capital has reaped the rewards of government while the people have borne the cost. (12)

Washington flourished – but the people did not share in its wealth. (13)

Politicians prospered – but the jobs left, and the factories closed. (14)

The establishment protected itself, but not the citizens of our country. (15)

Their victories have not been your victories; their triumphs have not been your triumphs; and while they celebrated in our nation's Capital, there was little to celebrate for struggling families all across our land. (16) (applaus)

That all changes – starting right here, and right now, because this moment is your moment: it belongs to you. (17) (applaus)

It belongs to everyone gathered here today and everyone watching all across America. (18)

This is your day. (19) This is your celebration. (20)

And this, the United States of America, is your country. (21) (applaus)

What truly matters is not which party controls our government, but whether our government is controlled by the people. (22). (applaus)

January 20th 2017, will be remembered as the day the people became the rulers of this nation again. (23) (applaus)

The forgotten men and women of our country will be forgotten no longer. (24) (applaus).

Everyone is listening to you now. (25)

You came by the tens of millions to become part of a historic movement the likes of which the world has never seen before. (26) (applaus)

At the center of this movement is a crucial conviction: that a nation exists to serve its citizens. (27)

Americans want great schools for their children, safe neighborhoods for their families, and good jobs for themselves. (28)

These are just and reasonable demands of righteous people and a righteous public. (29)

But for too many of our citizens, a different reality exists: Mothers and children trapped in poverty in our inner cities; rusted-out factories scattered like tombstones across the landscape of our nation; an education system, flush with cash, but which leaves our young and beautiful students deprived of all knowledge; and the crime and the gangs and the drugs that have stolen too many lives and robbed our country of so much unrealized potential. (30)

('This) American carnage ('stops) right here and ('stops) right now. (31) (applaus)

We are one nation – and their pain is our pain. (32) Their dreams are our dreams; and their success will be our success. (33) We share one heart, one home, and one glorious destiny. (34)

The oath of office I take today is an oath of allegiance to all Americans. (35) (applaus)

For many decades, we've enriched foreign industry at the expense of American industry; Subsidized the armies of other countries while allowing for the very sad depletion of our military. (36)

We've defended other nation's borders while ('refusing) to defend our own;... (applaus)

...and spent trillions and trillions of dollars overseas while America's infrastructure has fallen into disrepair and decay. (37)

We've made other countries rich while the wealth, strength, and confidence of our country has dissipated over the horizon. (38)

One by one, the factories shuttered and left our shores, with not even a thought about the millions and millions of American workers that were left behind. (39)

The wealth of our middle class has been ('ripped) from their homes and then ('redistributed) all across the world. (40)

But that is the past. (41) And now we are looking ('only) to the future. (42) (applaus)

We assembled here today are issuing a new decree to be heard in every city, in every foreign capital, and in every hall of power. (43)

From this day forward, a new vision will govern our land. (44)

From this day forward, it's going to be ('only) America ('First). (45) America ('first). (46) (applaus)

Every decision on trade, on taxes, on immigration, on foreign affairs, will be made to benefit American workers and American families. (47)

We must protect our borders from the ('ravages) of other countries making our products, stealing our companies, and destroying our jobs. (48) (applaus) Protection will lead to great prosperity and strength. (49)

I will fight for you with every breath in my body – and I will never, ever let you down. (50) (applaus)

America will start winning again, winning like never before. (51) (applaus)

We will bring back our jobs. (52) We will bring back our borders. (53) We will bring back our wealth. (54) And we will bring back our dreams. (55) (applaus)

We will build new roads, and highways, and bridges, and airports, and tunnels, and railways all across our wonderful nation. (56)

We will get our people off of welfare and back to work – rebuilding our country with American hands and American labor. (57) (applaus)

We will follow two simple rules: Buy American and Hire American. (58) (applaus)

We will seek friendship and goodwill with the nations of the world – but we do so with the

understanding that it is the right of all nations to put their own interests first. (59)

We do not seek to impose our way of life on anyone, but rather to let it shine as an example. (60) We will shine for everyone to follow. (61) (applaus).

We will reinforce old alliances and form new ones – and unite the civilized world against Radical Islamic Terrorism, which we will eradicate completely from the face of the Earth. (62) (applaus)

At the bedrock of our politics will be a total allegiance to the United States of America, and through our loyalty to our country, we will rediscover our loyalty to each other. (63)

When you open your heart to patriotism, there is no room for prejudice. (64) (applaus)

The Bible tells us, “how good and pleasant it is when God’s people live together in unity.” (65)

We must speak our minds openly, debate our disagreements honestly, but always pursue solidarity. (66)

When America is united, America is totally unstoppable. (67) (applaus)

There should be no fear – we are protected, and we will always be protected. (68)

We will be protected by the great men and women of our military and law enforcement and, most importantly, we will be protected by God. (69) (applaus)

Finally, we must think big and dream even bigger. (70)

In America, we understand that a nation is only living as long as it is striving. (71)

We will no longer accept politicians who are all talk and no action – constantly complaining but never doing anything about it. (72) (applaus)

The time for empty talk is over. (73)

Now arrives the hour of action. (74) (applaus)

Do not allow ('anyone) to tell you it cannot be done. (75) No challenge can match the heart and fight and spirit of America. (76)

We will not fail. Our country will thrive and prosper again. (77)

We stand at the birth of a new millennium, ready to unlock the mysteries of space, to free the Earth from the miseries of disease, and to harness the energies, industries and technologies of tomorrow. (78)

A new national pride will stir our souls, lift our sights, and heal our divisions. (79)

It is time to remember that old wisdom our soldiers will never forget: that whether we are black or brown or white, we all bleed the same red blood of patriots (applaus), we all enjoy the same glorious freedoms, and we all salute the same great American Flag. (80) (applaus)

And whether a child is born in the urban sprawl of Detroit or the windswept plains of Nebraska, they look up at the same night sky, they fill their heart with the same dreams, and they are infused with the breath of life by the same almighty Creator. (81) (applaus)

So to all Americans, in every city near and far, small and large, from mountain to mountain, and from ocean to ocean, hear these words:

You will never be ignored again. (82) (applaus)

Your voice, your hopes, and your dreams, will define our American destiny. (83) And your courage and goodness and love will forever guide us along the way. (84)

Together, We Will Make America ('Strong) Again. (85)

We Will Make America ('Wealthy) Again. (86)

We Will Make America ('Proud) Again. (87)

We Will Make America ('Safe) Again. (88)

And, Yes, Together, We Will Make America ('Great) Again. (90) (applaus).

Thank you, God Bless You, And God Bless America. (91) Thank You. (92) God bless
America. (93)